

ΥΒ ΜΠΕΡΤΟΥ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΩΝ ΔΡΥΙΔΩΝ

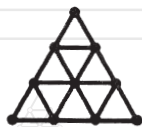
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Β' ΕΚΔΟΣΗ

**ΥΒ ΜΠΕΡΤΟΥ
(ΚΑΛΕΔΒΟΥΛC'Η)**

**ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ
ΤΩΝ
ΔΡΥΙΔΩΝ**

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ**
www.tetraktys.gr

Συγγραφέας: Yves Berthou (Kaledvoulc'h)

Τίτλος πρωτοτύπου: Sous le chêne des Druides

Α΄ Έκδοση στην Γαλλική: 1910

Α΄ Έκδοση στην Ελληνική: 1991 – Εκδόσεις Τετρακτύς

Β΄ Έκδοση στην Ελληνική: 2002 – Εκδόσεις Τετρακτύς – ISBN: 960-8141-13-3

Μετάφραση από την Βρετονική και την Γαλατική: Υβ Μπερού

Απόδοση από την Γαλλική για τις Εκδόσεις Τετρακτύς: Ε. Μπούρα

© Copyright για την Ελληνική Γλώσσα: 1991, 2002, 2026 Εκδόσεις Τετρακτύς

Οι Εκδόσεις Τετρακτύς προσφέρουν Δωρεάν από το 2026 το ανωτέρω βιβλίο σε μορφή .pdf για όποιον φιλιαναγνώστη επιθυμεί να το μελετήσει.

Εξώφυλλο Α΄ & Β΄ έκδοσης: Χαρακτικό του 1890 που φιλοτεχνήθηκε (μάλλον από τον Hubert Robert) για το ποίημα του Γκαίτε «Οι Σοφοί και ο Λαός» (στα γερμανικά: Die Weisen und die Leute) (στην Ελληνική αποδόθηκε «Το Συνέδριο των Σοφών»)

Το βιβλίο αυτό αναφέρεται στην αρχαία θρησκεία των Κελτών, τον Δρυϊδισμό. Περιέχει 46 «μυστικοθεολογικές» –όπως τις ονομάζουν– Τριάδες που πρώτος τις μετέφρασε από τα Κελτικά ο Αδόλφος Πικτό το 1853.

Το 1906 ο Ιωάννης Λε Φουστέκ και ο Υβ Μπερού ανέλαβαν να αποδώσουν λέξη προς λέξη το σπάνιο αυτό ντοκουμέντο, τόσο στην Γαλλική γλώσσα όσο και στην Αρμορικανή διάλεκτο. Το κείμενο μεταφράστηκε εξ΄ ολοκλήρου από την Γαλατική και την Βρετονική διάλεκτο. Στην σελίδα 26 υπάρχει φωτογραφική ανατύπωση της πρώτης σελίδας του πρωτοτύπου όπου παρουσιάζεται το κείμενο στην Γαλατική και την Βρετονική. Κατά την κριτική ανάλυση του βιβλίου που αφορά τον Δρυϊδισμό, ο Μισέλ Σαβαρέ στο άρθρο που δημοσίευσε στο περιοδικό «Γλωσσολογία και Ψυχολογία», τον Οκτώβριο του 1930, γράφει: «Η καθαρά Κελτική παράδοση ξεχωρίζει με προσοχή την έννοια της Ουσίας και της Υπόστασης ακόμη και μέσα στα ζώντα πλάσματα. Το κεφάλαιο της προσωπικότητάς τους ή της ατομικότητάς τους, εκφράζεται με τον όρο «Αουέν».

Η Γερμανική φιλοσοφία, αντίθετα, είναι η φιλοσοφία της φυσιοκρατίας, με τάσεις νατουραλιστικές και πανθειστικές, συγχέοντας όπως οι περισσότερες ανατολικές φιλοσοφίες, το απόλυτο Όν με την Παγκόσμια Φύση, τα νερά με την ζωογόνο Πνοή». Τα πρώτα αποσπάσματα του βιβλίου εμφανίστηκαν το 1794, ενώ ως συλλογές οι τριάδες αυτές, κατά τον Έντμουντ Μπέιλλν, περνούσαν από χέρι σε χέρι από τον 10ο αιώνα μέσω των Βάρδων (των ποιητών-τραγουδιστών της εποχής εκείνης που διατηρούσαν προφορικά την Κελτική παράδοση) μέχρι την τελική διαμόρφωσή τους από τον βάρδο Λυβελίν Σάιον τον 16ο αιώνα.

Το βιβλίο έχει ως θεματολογία του: Το όνομα του Θεού • Οι Μυστικοθεολογικές Τριάδες • Επιλόγες από την Βάρδα • Το κλειδί του Μυστηρίου της Ζωής • Η δραστηριότητα της Ύλης • Το Αίγινμα της Σφίγγας • Ανάμιση προηγούμενων βίων • Το Ζωώδες και το Ανθρώπινο • Συγγένεια σωμάτων και πνευμάτων • Το Καλό και το Κακό • Διπλή κατάληψη και διχασμός του ανθρώπου • Διάλογος Διδασκάλου και Μαθητή • Ομοιότητες μεταξύ των Φυλών • Βασανιζόμενα ζώα • Ο δεσμός ανθρώπου και ζώου • Αν ο άνθρωπος δεν ήταν «Κορωνίδα της Δημιουργίας» • Εκπολιτισθέντα ζώα • Οι υλιστές και οι πνευματοδόχοι μπροστά στη μοναδική ύλη του κόσμου • Αιθέρας ή πνευματική θάλασσα • Οι τρεις κύκλοι υπέρθεως κατά τον αρχαίο Δρυϊδισμό • Η εικόνα του Θεού.

Το Βιβλίο αυτό εξαντλήθηκε και το κόστος ανατύπωσής του σε πολύ λιγότερα αντίτυπα –έναντι του παρελθόντος–, καθιστά ασύμφορη την επανέκδοσή του. Όμως, επειδή οι Εκδόσεις Τετρακτύς θεωρούν απαραίτητη την πρόσβαση στη Γνώση που περιέχεται και σε αυτό το Βιβλίο, σας προσφέρουν τη δυνατότητα να το διαβάσετε Δωρεάν, σε μορφή .pdf στον σύνδεσμο ΔΩΡΕΑΝ BIBAIA PDF.

Εκδόσεις Τετρακτύς – Μαρία Βασιλοπούλου www.tetraktys.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

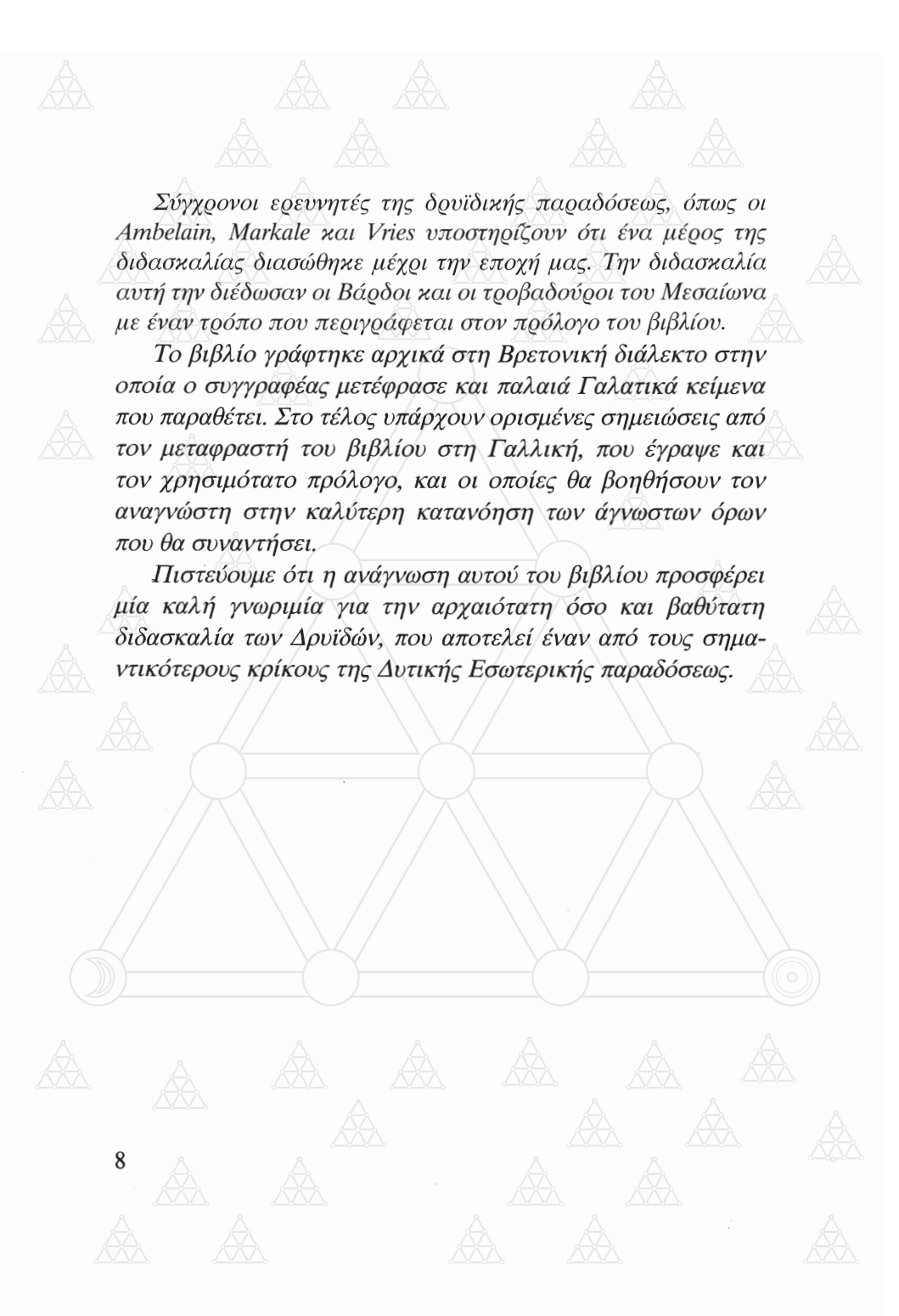
Σημείωμα του Εκδότη	σελ. 7
Πρόλογος	9
Το όνομα του Θεού	25
Οι Μυστικοθεολογικές Τριάδες	27
Επιλογές από τη Βάρδα	37
(Τα Στοιχεία, η Δημιουργία, Χου Γκαντάρν)	
Η Πνευματική Θάλασσα	42
ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΒΕΛΑΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΔΡΥΪΔΩΝ	
Το κλειδί του Μυστηρίου της Ζωής	44
Η Δραστηριότητα της Ύλης	46
Το Αίνιγμα της Σφίγγας	48
Ανάμνηση πρηγούμενων Ζωών	50
Το Ζώδες και το Ανθρώπινο	52
Συγγένεια σωμάτων και πνευμάτων	56
Το Καλό και το Κακό	59
Διπλή κατάληψη, διχασμός του ανθρώπου	60
Διάλογος Διδασκάλου και Μαθητή	62
Ομοιότητες μεταξύ των Φυλών	72
Βασανιζόμενα ζώα	75
Ο δεσμός ανάμεσα στο Ζώο και τον Άνθρωπο	76
Αν ο άνθρωπος δεν ήταν «Κορωνίδα της Δημιουργίας»	77
Εκπολιτισθέντα ζώα	80
Αιθέρας ή πνευματική θάλασσα	82
Οι υλιστές και οι πνευματοδόξοι μπροστά στη μοναδική ύλη του κόσμου	84
Οι τρεις κύκλοι ύπαρξης κατά τον αρχαίο Δρυϊδισμό	86
Η εικόνα του Θεού	88
Ο Θεός	89
Σημειώσεις του Γάλλου μεταφραστή	91

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ

Έχουν περάσει περίπου χίλια χρόνια από τότε που ο Ιούλιος Καίσαρ κατέκτησε με τις Ρωμαϊκές Λεγεώνες την Κεντρική Ευρώπη και τα Βρετανικά νησιά. Η καταστροφή των δύο μεγαλύτερων Γαλατικών πόλεων, της Ζεγκόβια και της Αλέξια μας στέρησε τις πιθανές πληροφορίες για μια σφαιρικότερη γνώση της Κελτικής θρησκείας. Έτσι, γνωρίζουμε ελάχιστα για τους Δρυΐδες, που ήσαν οι θρησκευτικοί αρχηγοί των Κελτών.

Οι Δρυΐδες, σύμφωνα με τις πληροφορίες που υπάρχουν, κυριάρχησαν για μεγάλο διάστημα στη Γαλατία και τη Βρετανία πριν από την εισβολή των Ρωμαίων. Αποτελούσαν κλειστή τάξη, με σαφή μνητική διδασκαλία. Κατείχαν γνώσεις αστρολογίας, θεραπευτικής, μαντικής και ασκούσαν την δικαστική εξουσία. Η λατρεία της δρυός έπαιζε πολύ σημαντικό ρόλο στην θρησκευτική τους φιλοσοφία. Η διδασκαλία τους, η οποία μεταξύ άλλων περιελάμβανε την πίστη στη μεταθανάτια ζωή και την επαναγέννηση, εδίδετο μόνον προφορικά, γι' αυτό έχουμε και έλλειψη γραπτών στοιχείων σχετικά μ' αυτήν.

Υστερα από τους διωγμούς που υπέστησαν από τους Ρωμαίους και, ιδιαίτερα, επί καίσαρος Κλαυδίου, άρχισαν σιγά-σιγά να εξαφανίζονται μαζί με την εξάπλωση της Χριστιανικής θρησκείας στην Ευρώπη. Η εσωτερική παράδοση δέχεται την απώλεια της Δρυϊδικής μνήσεως, όχι όμως και της Δρυϊδικής διδασκαλίας.

Σύγχρονοι ερευνητές της δρυϊδικής παραδόσεως, όπως οι Ambelain, Markale και Vries υποστηρίζουν ότι ένα μέρος της διδασκαλίας διασώθηκε μέχρι την εποχή μας. Την διδασκαλία αυτή την διέδωσαν οι Βάρδοι και οι τροβαδούροι του Μεσαίωνα με έναν τρόπο που περιγράφεται στον πρόλογο του βιβλίου.

Το βιβλίο γράφτηκε αρχικά στη Βρετονική διάλεκτο στην οποία ο συγγραφέας μετέφρασε και παλαιά Γαλατικά κείμενα που παραθέτει. Στο τέλος υπάρχουν ορισμένες σημειώσεις από τον μεταφραστή του βιβλίου στη Γαλλική, που έγραψε και τον χρησιμότερο πρόλογο, και οι οποίες θα βοηθήσουν τον αναγνώστη στην καλύτερη κατανόηση των άγνωστων όρων που θα συναντήσει.

Πιστεύουμε ότι η ανάγνωση αυτού του βιβλίου προσφέρει μία καλή γνωριμία για την αρχαιότητα όσο και βαθύτατη διδασκαλία των Δρυϊδών, που αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους κρίκους της Δυτικής Εσωτερικής παραδόσεως.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Γύρω σε ποιά εποχή γεννήθηκε η μεταφυσική σκέψη στην Ανθρωπότητα; Ενδιαφέρουσα ερώτηση στην οποία είναι δύσκολο ν' απαντήσουμε με κάποια βεβαιότητα. Δεν θα ήταν εν τούτοις παράλογο να προχωρήσουμε και να σκεφθούμε, ότι αυτή η εντυπωσιακή γέννηση πρέπει να έλαβε χώρα τη στιγμή που ο άνθρωπος είχε την ευφυΐα να χαράζει τα πρώτα σχήματα, τις πρώτες εικόνες που ταυτόχρονα ήταν και σύμβολα. Έτσι η Μεταφυσική θα πρέπει να εκκολάφθηκε την ίδια εποχή με την Αισθητική που θα ήταν γι' αυτόν το λόγο η δίδυμη αδελφή της.

Περνώντας μέσα από προοδευτικές βελτιώσεις, η γραφή δεν πρέπει να υλοποιήθηκε παρά πολύ καιρό αργότερα. Και να, που μας οδηγεί στη μαγδαληνιαία εποχή, προς τη δολμενική περίοδο, προς τον καιρό που σίγουρα δεν είχαν ακόμα εμφανιστεί στην Ευρώπη οι πρώτοι Κέλτες.

Είναι ιστορικά παραδεδομένο ότι οι Δρυΐδες δεν άφησαν γραπτά για το ουσιώδες μέρος της δοξασίας τους, η οποία προσφέρει πολλά σημεία σύγκρισης με την φιλοσοφία του Πυθαγόρα. Σ' αυτό δεν διαφέρουν από τους Μύστες όλων των εποχών. Έτσι, τα πρώτα γραπτά έγγραφα, που αφορούν τον Δρυϊδισμό, δεν χρονολογούνται καν κατά την χριστιανική περίοδο, αλλά είναι μεταγενέστερα.

Μόνο μερικοί αιώνες μας χωρίζουν από την τελευταία τους σύνταξη. Αποτελούν μέρος της γαλατικής κοινωνίας και παρουσιάζονται κάτω από την μορφή μυθικών αφηγήσεων ή ρη-

τών που έχουν σαν βάση τον αριθμό τρία. Από εδώ προέρχεται και το όνομά τους - Τριάδες. Σαράντα έξι απ' αυτές τις Τριάδες, τις ονομαζόμενες θεολογικές, μεταφράστηκαν στα γαλλικά το 1853 από τον Αδόλφο Πικτέ που τις δημοσίευσε στη Βιβλιοθήκη της Γενεύης και αργότερα σ' ένα μικρό βιβλίο που έγινε δυσεύρετο: «Το Μυστήριο των Βάρδων». Ο Ιωάννης Ρεϋνών στο μεγάλο του έργο «Το Πνεύμα της Γαλατίας» αναδημοσίευσε αυτή την έκδοση που απέχει σε μερικά σημεία από το πρωτότυπο κείμενο. Γι' αυτό το 1906 ο Ιωάννης Λε Φουστέκ και ο Υβ Μπερτου ανέλαβαν ν' αποδώσουν λέξη προς λέξη αυτές τις σαράντα έξι Τριάδες τόσο στην αρμορικανή όσο και στη γαλλική.

Στον «Θρύλο του Διαμαντιού», ο Έντμοντ Μπέιλλυ έδωσε ένα μεγαλειώδες σχόλιο αυτών των τόσο ιδιαίτερα περιεκτικών και τόσο υψηλής σημασίας ρητών. Πράγματι, για οποιονδήποτε δέχεται να σκεφθεί λίγο πάνω σ' αυτές, γίνεται σαφές ότι βρίσκει κανείς εκεί την παρουσία μιας δυτικής δοξασίας πολύ ανώτερης, που μπόρεσε, στην έσχατη πλέον μορφή της, να υποστεί την επίδραση του Χριστιανισμού. Δοξασίας που δεν φθάνει όμως τόσο ψηλά μέσα στα σκοτάδια των καιρών και όπου το ουσιώδες αποτελεί ένα σώμα με την Ιερή Παράδοση και τον εσωτερισμό διαφόρων μυητικών συστημάτων, που ασκούνται μέχρι σήμερα στη Δύση. Καμιά μελέτη δεν ενδείκνυται περισσότερο από τη μελέτη αυτών των κειμένων, για όσους σκέπτονται ότι η Δυτική Παράδοση μπορεί ν' αναζητηθεί μέχρι και την Πλατωνική Ατλαντίδα.

Πάντως, περιέχουν αρκετά αγνή πνευματικότητα για να κρατήσουν την προσοχή των πνευμάτων που δεν είναι επιφανειακά και που δείχνουν πάθος για το μυστήριο των πραγμάτων.

Από την πρώτη Τριάδα μαθαίνουμε ότι η Σοφία των Δρυϊδών βασίζεται επάνω στην ιδέα ενός Σημείου Ελευθερίας, όπου ισορροπούν όλες οι αντιθέσεις και που τοποθετεί την Αξία μέσα στην Εκλογή. Οι Τριάδες προσπαθούν να προσδιορίσουν τους τρόπους του Είναι, το μυστικό της Ζωής στην Κοσμική της άνοδο.

Ο ποιητής Βερχαίρεν είπε μέσα στην μεγαλοφυή του διαίσθηση: «Ζωή σημαίνει ν' ανέρχεσαι...». Αυτός ο μεγάλος νόμος εκφράζεται σαν μια διδασκαλία σε όλη τη σειρά των Τριάδων, όπου η ανώτερη δοξασία έρχεται σε αντίθεση με τις ανατολικές ιδέες της απορρόφησης στους κόλπους της Μεγάλης Ψυχής.

Έχοντας διασχίσει τις τρεις πρωτόγονες συμφορές του Αμπρέντ που είναι: η Αναγκαιότητα, η Λησμονιά και ο Θάνατος, έχοντας θριαμβεύσει στις τρεις αναγκαιότητες που συνδέονται με τη θνητή του φύση: τον Πόνο, την Ανανέωση, την Εκλογή (και με την ισχύ που δίνει η τελευταία δεν μπορεί κανείς να γνωρίσει τις άλλες δύο πριν την λήξη τους): έχοντας διασχίσει τις τρεις εναλλακτικές καταστάσεις: του Αμπρέντ και Γκουενβέντ, την Αναγκαιότητα και την Ελευθερία, το Κακό και το Καλό (αφού όλα τα πράγματα βρίσκονται σε μια ισορροπία, ο άνθρωπος έχει την ισχύ να προσεγγίσει το ένα ή το άλλο σύμφωνα με τη θέλησή του): έχοντας κερδίσει τις τρεις νίκες που δικαιολογούν την κατάσταση του ανθρώπου: ν' αποκτήσει την Γνώση πριν τον προλάβει ο Θάνατος, ν' αποκτήσει την ηθική Δύναμη (αυτό που μπορεί να γίνει μόνο ανάμεσα στην Ελευθερία και την Εκλογή, άρα όχι πριν από την ανθρώπινη κατάσταση), ο Άνθρωπος εισχωρεί στον κόσμο των αγνών Πνευμάτων ή τον Κόσμο της Λευκότητας, και δημιουργεί μιαν άφθαρτη προσωπικότητα. Η αλήθεια, η θέληση και η ισχύς επιτυγχάνουν με την ένωση της δύναμής τους ό,τι επιθυμούν.

Αρχίζουν στην κατάσταση του ανθρώπου και στη συνέχεια διαρκούν για πάντα.

Ο Δρυϊδισμός διδάσκει την Δοκιμασία δια της Αγάπης και αυτή τη δοξασία τη βρίσκουμε ξανά στις αφηγήσεις της Στρογγυλής Τραπέζης σ' όλη την εμφανή φαντασία της πλοκής. Ο καθένας είν' ελεύθερος να εκλέξει τις φωνές της σωτηρίας του. Του δόθηκε η ελευθερία γι' αυτό. Συνεπώς, η αιωνιότητα δεν μας είναι εφικτή παρά μόνον αν αποδείξουμε ότι είμαστε ικανοί να την κατακτήσουμε.

Τί θα πηγαίναμε ν' αναζητήσουμε στην Ανατολή, όταν η σεβαστή και αρχαία Σοφία των Δρυϊδών δίνει στον άνθρωπο τα πιο υψηλά πεπρωμένα και δίνει στην Γνώση βάσεις σαν κι αυτές: «Πρέπει, για να την κατακτήσεις ολόκληρη, να πραγματοποιήσεις το πέραςμα από κάθε κατάσταση της ζωής και των γεγονότων της, πρέπει να διατηρείς την μνήμη κάθε καταστάσεως της ζωής, καθώς και των στοιχείων που προκύπτουν απ' αυτήν. Πρέπει να χρησιμοποιήσεις την ισχύ της διάβασης από κάθε κατάσταση της ζωής σύμφωνα με τη θέλησή σου, για ν' αποκτήσεις πείρα και κρίση, κι αυτό το συναντάς στον κύκλο του Γκουενβέντ».

Μέσα απ' αυτό διακηρύσσεται η απεριόριστη ανάπτυξη του Ωραίου και του Καλού.

Νομίζουμε ότι οι Γοτθικοί Καθεδρικοί ναοί, μεγαλειώδη ιερογλυφικά, συμβολίζουν την ίδια διδασκαλία.

Οι Γοτθικοί Καθεδρικοί ναοί ήλθαν να πάρουν την θέση των Ντολμέν. Είναι τα βιβλία από πέτρα, βιβλία αλχημείας, όπως αποδεικνύει ο Φουλκανέλλι* και διδάσκουν το μυστικό

* Σύγχρονος αλχημιστής. Το 1920 ο Ευγένιος Κανσελιέ σπουδαστής της αλχημείας παρουσίασε ένα έργο του Φουλκανέλλι με τίτλο «Το μυστήριο των Καθεδρικών Ναών». Εκδόθηκε το 1926 και προκάλεσε αίσθηση, γιατί

του Μεγάλου Έργου, που είναι η πνευματική και η υλική μεταστοιχείωση. Εάν λοιπόν με την Αλχημεία θέλουμε να καταλάβουμε, όχι μόνο τις λειτουργίες που πρέπει να οδηγήσουν στην κατασκευή χρυσού, αλλά συγχρόνως και στην αποκατάσταση της ψυχής στην πρωταρχική της δόξα, θα έλεγα ευχαρίστως ότι το γαλατικό Ταλιεζίν είναι μία αλχημιστική αφήγηση. Ως εκ τούτου περικλείει κάτω από μια καλυμμένη μορφή τα ουσιώδη στοιχεία της Δοξασίας των Κελτών, που είναι Χριστιανική στις καθαρές θεμελιακές αρχές της, αν και αναπτύχθηκε πριν από τον Χριστό.

«Σημαδεύτηκα από την Μαθ (Φύση) πριν γίνω αθάνατος», λέει ο Βάρδος. «Δηλαδή, για να κάνω τη ζωώδη ψυχή μου, ψυχή ανθρώπου. Ο Γκουϊόν έχυσε στα χείλη μου το ποτό της αθανασίας που περιέχεται στο κύπελλο που φυλάει, το κύπελλο της Καριντουέν, της θείας Θάλασσας που συμβολό της είναι το Δοχείο».

«Ο Τόπος της προέλευσής μου – λέει ο Ταλιεζίν στην αρχή του τραγουδιού του – είναι η περιοχή των άστρων του καλοκαιριού. Ο Διανομέας των Κόσμων με είχε δίπλα στον θρόνο του στον πρωταρχικό γαλαξία. Είμαι ένα θαύμα που η προέλευσή του δεν είναι γνωστή. Ήμουν στην Ασία μαζί με τον Νάε μέσα στην Κιβωτό. Ήμουν στην Ινδία όταν κτιζόταν η Ρώμη. Συνόδευσα εδώ αυτούς που επέζησαν από την Τροία. Θα είμαι στο πρόσωπο της γης μέχρι την ημέρα της κρίσης, και είμαι ικανός να διδάξω ολόκληρο το σύμπαν. Ο Ιντό και ο Χεϊνίν, που μερικοί ερμηνεύουν ως τον Άγιο Ιωάννη, τον απόστολο του Λόγου, μ' ονόμαζαν Μέρλιν, και οι βα-

απέδιδε αιρετικές, παγανιστικές και αλχημιστικές έννοιες που παρουσίασαν οι τέκτονες μέσα από σχήματα, εμβλήματα και αγαλμάτια. Πρόκειται για τους γοθτικούς ναούς στην Αμιένη, Παρίσι και Βουργουνδία.

σιληάδες του μέλλοντος θα μ' ονομάζουν Ταλιεζίν.».

Ο εκχριστιανισμένος Δρυϊδισμός μετέφερε το μυητικό κέντρο του στην Ιρλανδία και στη Χώρα της Γαλατίας. Από την Γαλατία, λοιπόν, μας ξανάρχεται αυτό το πρώτης τάξεως κείμενο: οι Τριάδες. Και οι Τριάδες περιέχουν ό,τι μας χρειάζεται για να ερμηνεύσουμε τον μύθο του Ταλιεζίν. Έχει σχέση με την ανθρώπινη ψυχή, την πτώση της και τη λύτρωσή της διά μέσου της αιώνιας κλίμακας των μεταναστεύσεων. Υπάρχουν τρεις κύκλοι ζωής λένε οι Τριάδες. Κάθε ζωή ξενικά από το Αννούν, (την Άβυσσο, το σκοτεινό βάθος) όπου εκκολάπτονται οι πρωταρχικές ζυμώσεις, αποκτά την γνώση με πόνο διά μέσου του Αμπρέντ (τον κόσμο της Αναγκαιότητας) και κατακτά την πληρότητα μέσα στον κύκλο της Λευκότητας, τον Ουρανό ή Γκουενβέντ. Η ψυχή ξαναβρίσκει εκεί το Αουέν ή την πρωταρχική της Διάνοια, την πρωταρχική Αγάπη, την πρωταρχική Μνήμη. Όμως ο Άνθρωπος δεν μπορεί να θριαμβεύσει στις αναγκαιότητες που συνδέονται με την θνητή του φύση παρά μόνο με την θυσία και την ελεύθερη Εκλογή. Όλη η Δρυϊδική Σοφία, επιμένουν, στηρίζεται στην ιδέα ενός Σημείου Ελευθερίας, επάνω στην εκλογή ανάμεσα στο Καλό και στο Κακό.

Οι τρεις κύκλοι που προσδιορίζονται από τις Τριάδες, δεν ξαναβρίσκονται, λαμβάνοντας υπόψη τις όποιες διαφορές, στον Δάντη; Κόλαση, Καθαρτήριο, Παράδεισος. Και η ιδέα του Καθαρτηρίου δεν ενισχύεται στον Μεσαίωνα στην προτίμηση που δείχνουν για τις δοξασίες των Κελτών; (Μαρί ντε Φρανς, το Μαρτύριο του Αγίου Πατρικίου).

Ουσιώδης είναι η διαφορά μεταξύ της Ανατολής και της Δύσης, που υπογραμμίζουμε για άλλη μια φορά: η νιρβανική εκμηδένιση δεν είναι η ανταμοιβή για τις δοκιμασίες που ο

άνθρωπος περνά θριαμβευτικά. Με το μέτρο που αναρριχώνται την κλίμακα των μετενσαρκώσεων, τα πνεύματα δημιουργούν μια συνείδηση πιο καθαρή, που τα ατομικοποιεί κάνοντάς τα αθάνατα. Αντίθετα δεν μπορούν να εισδύσουν στο Κεουγκάντ (την κενή περιοχή) που ανήκει μόνο στον Θεό. Και ο Θεός δεν είναι δυνατόν σε καμμία περίπτωση να ταυτισθεί με την Εκδήλωσή του.

Στο Κεφάλαιο XV του 1ου βιβλίου των Στρωματέων, ο Κλήμης ο Αλεξανδρείας λέει ότι ο Πυθαγόρας είχε δανείσει την δοξασία του στους Δρυΐδες και ο Πολυΐστωρ αναγνώριζε ότι οι Δρυΐδες ήταν οι πιο φωτισμένοι από τους ανθρώπους. Για τον Πυθαγόρα, όπως και για τους Δρυΐδες, η ύψιστη Μονάδα αντιπροσωπεύει την ουσία του Θεού, ενώ η Δυάδα την ιδιότητά του ως γεννήτορα, και είναι ταυτόχρονα και αρσενική και θηλυκή. Η Δυάδα δημιουργεί τον κόσμο που είναι τριαδικός. Όπως στον άνθρωπο, τρία στοιχεία αποτελούν τον κόσμο: το πνεύμα, η ψυχή και το σώμα, που είναι ο θεϊκός κόσμος, ο ανθρώπινος κόσμος και ο φυσικός κόσμος.

Η Τριάδα ή νόμος του Τριαδικού είναι, λοιπόν, για τους Πυθαγόρειους, όπως και για τους Δρυΐδες, το πραγματικό «κλειδί της ζωής», σύμφωνα με την πολύ επιτυχημένη έκφραση του Εδουάρδου Συρέ. Βρίσκεται σ' όλους τους βαθμούς της κλίμακας των όντων και των πραγμάτων. Το Επτά σήμαινε για τον Πυθαγόρα την ένωση του Ανθρώπου και του Θείου. Κατ' αυτόν οι Εννέα Μούσες, που προσωποποιούσαν τις επισημίες συγκροτημένες ανά τρεις, προΐσταντο της τριπλής τριάδας που είχε εξελιχθεί στους εννέα κόσμους. Στον κάθε κόσμο ο Διδάσκαλος ενσάρκωνε μιαν αρχή, μια δρώσα ενέργεια του Σύμπαντος. «Γι' αυτόν, λέει επίσης ο Συρέ, τα τέσσερα στοιχεία, από τα οποία σχηματίστηκαν τα άστρα και όλα τα όντα, προσ-

διορίζουν τέσσερεις διαβαθμισμένες καταστάσεις της ύλης. Η Γη αντιπροσωπεύει τη στερεά κατάσταση, το Νερό την Υγρή, ο Αέρας την αερίωδη και η Φωτιά την ακτινοβολούσα, αστάθμητη κατάσταση. Το πέμπτο στοιχείο, το αιθερικό, αντιπροσωπεύει μια κατάσταση τόσο εκλεπτυσμένη και τόσο έντονη, που δεν είναι πλέον ατομική και που είναι προικισμένη με συμπαντική διεισδυτική ικανότητα. Είναι το αρχικό κοσμικό ρευστό, το αστρικό φως ή Ψυχή του Κόσμου».*

Αυτή η διαίρεση, που δεν απέχει πολύ από τις ιδέες της σύγχρονης φυσικής, συναντάται στη Βάρδα της Γαλατίας. Οι Δρυίδες θεωρούσαν ότι ο φυσικός κόσμος αποτελείτο από τέσσερα πρωταρχικά στοιχεία: το Καλός απ' όπου προέρχεται η Γη και όλα τα σκληρά σώματα, το Γκουιγιάρ απ' όπου προέρχεται ό,τι είναι υγρό ή υγροποιείται, το Φουν απ' όπου προέρχεται ό,τι είναι πνοή, άνεμος, ανάσα και αέρας και το Ουβέλ απ' όπου προέρχεται κάθε θερμότητα, κάθε φωτιά, κάθε φως. Η δημιουργός Αρχή, το άυλο Φως, παίρνει το όνομα Νουϊβρ. Από το Νουϊβρ προέρχεται κάθε ζωή, κάθε κίνηση, κάθε πνεύμα, κάθε ανθρώπινη ζωή και, από την ένωσή του με τ' άλλα στοιχεία, αναβλύζει κάθε ύπαρξη. Στο Νουϊβρ και στην ύψιστη λαμπρότητά του, έξω από κάθε άλλο και διαφορετικό πράγμα, ενυπάρχει ο Θεός, γιατί ο Θεός είναι το Νουϊβρ και δεν υπάρχει σ' αυτόν ούτε ανανέωση, ούτε θάνατος, ούτε καταστροφική αρχή και αποσύνθεση, ούτε φθορά. Δηλαδή, δεν υπάρχει ούτε τόπος, ούτε χρόνος όπου να μην υπάρχει ο Θεός.

Το Νουϊβρ είναι ταυτόχρονα το μικρότερο των μικροτέρων και μεγαλύτερο από τους κόσμους, όπως λέει μια γαλατική

* Ψυχή του Κόσμου, Anima Mundi: φιλοσοφικός όρος των αλχημιστικών κύκλων του Μεσαίωνα που απέδιδε τον Αιθέρα και το Αστρικό Φως.

βάρδα, αφού είναι αυτή η ίδια η λεπτότητα και η ισχύς. Είναι παρούσα σε κάθε ανθρώπινη ψυχή και αναμφίβολα συμβολίζεται με το μυστηριώδες πρόσωπο του Γκουιόν που φύλαγε το δοχείο της Καριντουέν και ο οποίος, για να φέρει στα χείλη του μια γουλιά του μαγικού υγρού, γίνεται ένα είδος Πρωτέα που καταφεύγει σε διαδοχικές μετεμψυχώσεις και μετενσαρκώσεις. Αυτός ο νάνος γίνεται τελικά ο Ταλιεζίν. Έτσι αγγίζουμε – το επαναλαμβάνουμε – τις δοξασίες της αλχημείας και ξαναβρίσκουμε τον Δάντη, ο οποίος, επί πλέον, ομολογεί ότι η Αγαπημένη του δεν είναι άλλη από του Πυθαγόρα: η Σοφία. Ο διδάσκαλος, λοιπόν, του Δάντη ήταν ο Βιργίλιος του οποίου η Πυθαγόρεια πίστη φανερώθηκε τόσο λαμπρά τα τελευταία χρόνια. Ας ξαναδιαβάσουμε, λοιπόν, το επεισόδιο του Ορφέα που, επιστρέφοντας για να ψάξει για την Ευρυδίκη, την χάνει για πάντα, και την κάθοδο του Αινεία στον Άδη όταν, αφού παίρνει το συμβολικό Κλαδί από Χρυσό που βρισκόταν στην Ιερή Βελανιδιά, αφήνεται να οδηγηθεί από τη Σίβυλλα στον πατέρα του, τον Αγχίση, κι έτσι ανακαλύπτει την αποδημία των ψυχών. Σ' αυτήν την θαυμάσια 6η Ωδή της Αινειάδας, ο Βιργίλιος μας αφήνει να διακρίνουμε την πυθαγόρεια μύησή του και συνοψίζει σε δυνατούς στίχους το ουσιώδες μέρος της Δοξασίας: Πτώση αρχικά και λύτρωση με τη Δοκιμασία, μέσα από την ελεύθερη Εκλογή στις διαδοχικές μετεμψυχώσεις.

«Στο βάθος μιας μικρής κοιλάδας, ο Αινείας διακρίνει ένα μοναχικό δάσος, απ' όπου ακούγεται το τρεμούλιασμα των κλαδιών των δέντρων. Ένας γαλήνιος τόπος που το ποτάμι της Λήθης περιβάλλει με τα νερά του. Στις όχθες του περπατούν αναρίθμητα έθνη και λαοί. Έτσι, τις ωραίες μέρες του καλοκαιριού, οι μέλισσες διασχίζουν πετώντας τα λειβάδια, ανα-

παύονται στα λουλούδια και πετούν σε σμήνη γύρω από τα κρίνα. Όλη η πεδιάδα βουίζει από το βόμβο τους. Ο Αινείας ζωηρά συγκινημένος απ' αυτό το θέαμα, ρωτά ποιός είναι αυτός ο ποταμός και από πού έρχεται αυτό το αναρίθμητο πλήθος που συνωστιζεται στις ακτές.

– Αυτές οι ψυχές, λέει ο Αγχίσης, θα πρέπει σύντομα να εμψυχώσουν καινούργια σώματα, και έρχονται στις όχθες του ποταμού της Λήθης, για να πιούν μαζί με το νερό αυτού του ήρεμου ποταμού, τη λησμονιά όλου του παρελθόντος. Εδώ και πολύ καιρό, γιέ μου, ευχόμουν να σου μιλήσω γι' αυτές τις ψυχές και επιθυμούσα να τις δεις με τα μάτια σου και να μετρήσεις εδώ την ατέλειωτη σειρά των απογόνων μας.

–Ω! Πατέρα μου, διέκοψε ο Αινείας, είναι δυνατό να πιστέψει κανείς ότι οι ψυχές επιστρέφουν στη γη από εδώ και κλείνονται για δεύτερη φορά μέσα σε υλικά σώματα; Ποιος μπορεί να εμψυχήσει σ' αυτούς τους δυστυχείς αυτή την υπερβολική αγάπη για τη ζωή;

–Θα σου εξηγήσω αυτό το μυστήριο, απαντά αμέσως ο Αγχίσης. Μάθε, πρώτ' απ' όλα, ότι ο Ουρανός, η Γη, η Θάλασσα, η λαμπερή σφαίρα της Σελήνης και το άστρο του Τιτάνα έχουν κοινή ψυχή, η οποία, διαχεόμενη σ' όλα τα μέλη αυτού του μεγάλου σώματος, δίνει ζωή και κίνηση στο Σύμπαν. Έτσι, έχουμε τα διάφορα είδη ζώων, τους ανθρώπους, τα τετράποδα, τα πουλιά και όλα τα τέρατα που η θάλασσα τρέφει στους κόλπους της. Όλα έχουν μέσα τους μια σπίθα αυτής της θείας φωτιάς, αυτής της υψηλής φύσης που έχει πηγή τον ουρανό, εφ' όσον όμως δεν πνίγεται από την βλαβερή ανάμειξη με ένα χονδροειδές σώμα και γήινα μέλη, που εξ αιτίας αυτού υπόκεινται στο θάνατο. Απ' εδώ πηγάζουν οι φόβοι και οι επιθυμίες που τους απασχολούν συνεχώς. Κλεισμένη σε μια

σκοτεινή φυλακή, η ψυχή δεν στρέφει πια το βλέμμα της προς την ουράνια προέλευσή της. Ακόμα κι όταν στην ύστατη στιγμή εγκαταλείπει τη φθαρτή της ζωή, δεν μπορεί ν' απελευθερωθεί ολοκληρωτικά από τα βαρεία ελαττώματα και τον ρύπο που αναγκαστικά απόκτησε από την ατυχή ένωσή της με το σώμα. Από αυτό προέρχονται οι πόνοι και τα διάφορα μαρτύρια που υφίστανται οι ψυχές εδώ και με τα οποία πληρώνουν τα σφάλματα του παρελθόντος. Κι άλλες μεν αιωρούμενες στον αέρα παραμένουν εκτεθειμένες στους ανέμους, άλλες δε, βυθίζονται στους κόλπους ενός τεράστιου έλους, όπου πλένονται από τ' ανομήματά τους. Άλλες πάλι εξαγνίζονται με τη φωτιά. Όλοι περνάμε κάποια δοκιμασία, μετά από την οποία γινόμαστε δεκτοί στις πλατειές πεδιάδες των Ηλυσίων και μένουμε - ένας μικρός αριθμός όμως - σ' αυτόν τον ευτυχισμένο τόπο, όταν τελικά ο χρόνος έχει τελείως σβήσει τα αμαρτήματά μας και οι ψυχές, απελευθερωμένες από κάθε ανάμιξη, επανακτούν την αγνότητα της ουράνιας καταγωγής τους και την απλότητα της ουσίας τους. Όλες αυτές που βλέπεις, μετά από χιλιάδες χρόνια δοκιμασιών, οδηγούνται από ένα θεό στην όχθη της Λήθης, ώστε πίνοντας τη λησμονιά με μεγάλες ρουφηξιές, επιθυμούν να μπουν σε καινούργια σώματα και να επιστρέψουν στη γη χωρίς καμμιά ανάμνηση του παρελθόντος».

Θα ήταν αδύνατο να εκθέσουμε πιο καθαρά τη δοξασία του Διδασκάλου του Κρότωνα, όπως διαδόθηκε σ' όλο το Ρωμαϊκό κόσμο κατά τη διάρκεια του Ιου αιώνα π.Χ., από ό,τι το κάνει ο Βιργίλιος με τους αθάνατους στίχους του. Αυτή, όμως, η δοξασία, που μερικοί λένε ότι επηρέασε τους Δρυΐδες μέχρι του σημείου να τους κάνει να δεχθούν την πίστη στην αθανασία της ψυχής, δεν συστάθηκε πάνω στις κύριες βάσεις της πρωταρχικής αποκάλυψης, της οποίας οι ίδιοι οι Δρυΐδες

ήταν οι θεματοφύλακες, όπως και οι ιερείς της Αρχαίας Αιγύπτου; Κανείς δεν κατόρθωσε να προσδιορίσει μέχρι τώρα την φύση αυτών των μυστικών δεσμών, που φαίνεται να ενώνουν την προέλευση των δύο μυήσεων. Οι Παρθένες της αρχαιότητας των προχριστιανικών κρυπτών είναι αδελφές της Ίσιδας και της Δήμητρας, και τα ντόλμεν, αν ξεπεράσουμε τη σύγχυση που προκαλούν, φαίνεται να έχουν βγει από την ίδια σκέψη όπως οι Πυραμίδες.

«Την εποχή που δίδασκε ο Πυθαγόρας, δηλαδή πολύ νωρίτερα από την εποχή της Βάρδας και των Τριάδων, οι Ετρούσκοι ιερείς, λέει ο Συρέ, έστειλαν στη Ρώμη έναν μνημένο, εφοδιασμένο με Βιβλία Σιβυλλικά, τον βασιλέα Νουμά. Είναι ο αιώνας του Σάνκυαμουίνι και του Λάο - Τσέ. Φαίνεται, λοιπόν, ότι ένα μεγάλο πνευματικό ρεύμα διέσχισε την ανθρωπότητα εκείνη την εποχή. Και αυτό το ρεύμα δεν έπρεπε να χαθεί ποτέ εντελώς. Με την επιστήμη των Αριθμών και την τέχνη της θέλησης η Δοξασία έπρεπε να προϊσταται όλων των διαδικασιών ανανεώσεων της ιστορίας. Αυτή η δοξασία επιτρέπει να γίνει κατανοητή η εισέλιξη του Πνεύματος μέσα στην Ύλη με τη συμπαντική δημιουργία, και η άνοδος προς την Ενότητα, με εκείνη την ατομική δημιουργία που ονομάζεται: η εξέλιξη μιας συνείδησης. Ο Πυθαγόρας ήρθε στους Δελφούς για να ξαναδώσει ζωή στον πανάρχαιο Ορφισμό που, σύμφωνα με την παράδοση, είναι υπερβόρειας προέλευσης. Έχουμε το δικαίωμα να φανταστούμε ότι αυτός ο Υπερβόρειος μυστικισμός δεν μπορούσε να μην έχει κάποια σχέση με τον αρχέγονο Δρυϊδισμό.

Πάντως, αυτό που η Βάρδα μας έχει κληροδοτήσει ως σχόλια σχετικά με το όνομα της Θεότητας, συμφωνεί απόλυτα με τη διδασκαλία των Δελφών».

Ας ακούσουμε γι' άλλη μια φορά τον Συρέ:

«Το φθινόπωρο ο Απόλλωνας επιστρέφει στην πατρίδα του στη χώρα των Υπερβόρειων. Είναι ο μυστηριώδης λαός των φωτεινών και διάφανων ψυχών. Εκεί βρίσκονται οι πραγματικοί ιερείς του και οι αγαπημένες του ιέρειες. Όταν θέλει να κάνει ένα βασιλικό δώρο στους ανθρώπους, τους φέρνει από τη χώρα των Υπερβόρειων μια από τις μεγάλες φωτεινές ψυχές. Αυτός ο ίδιος επανέρχεται στους Δελφούς κάθε άνοιξη με τη φωτεινή λευκότητά του σ' ένα άρμα που το σέρνουν κύκνοι».

Το σύμβολο είναι εμφανές. Η Υπερβόρεια, η λευκή χώρα, είναι η χώρα του Γκουενβέντ. Εκεί πρέπει επίσης να βασιλεύε ο Αρθούρος, του οποίου το όνομα είναι παρμένο από την Άρκτο (αρθ στα γαλατικά) και που το βασίλειό της βρίσκεται προς την κατεύθυνση του Πολικού Αστέρα.

Στην πραγματικότητα, από τον Πυθαγόρα ως τον Βιργίλιο και από τον Βιργίλιο ως τον Δάντη είναι το ίδιο παμπάλαιο ρεύμα που κυκλοφορεί. Οι Δρυϊδες θεωρούσαν το Φώς ότι ήταν η αρχή της Ύλης και τις ψυχές σαν μια βροχή από σπίθες που εκπορεύονται από το θεϊκό σώμα. Όλη τους η διδασκαλία βασίζεται επάνω στην πτώση και τη λύτρωση. Η ψυχή που σφάλλει στην εκλογή της, η ένοχη ψυχή που βρίσκεται χωρισμένη από το σώμα της, χωρίς να έχει το χρόνο να μεταμεληθεί, μετενσαρκώνεται στο ζώο του οποίου η κλίμακα αντιστοιχεί στο δικό της βαθμό εξέλιξης.

Στους Κέλτες οι εγκληματίες οδηγούντο στο θάνατο πέντε χρόνια μετά την καταδίκη τους, για να μη μολυνθεί αλλού το σύμπαν και για να δώσουν στην ακάθαρτη ψυχή το χρόνο ν' αναμορφωθεί.

Δύο πράγματα ή δύο όντα απόλυτα ταυτόσημα δεν μπορούν να συνυπάρξουν χωρίς να υπάρξει σύγχυση. Οι ψυχές από

την κλίση τους, την προσωπική και την ιδιαίτερη κρατούν μέχρι και μέσα στο Γκουενβέντ ό,τι τις διακρίνει. Γιατί, λένε οι Τριάδες, υπάρχουν τρία πράγματα που δεν είναι δυνατόν να εξαφανιστούν: η μορφή του όντος, η ουσία του όντος και η αξία του όντος. Μόνον ο Θεός, εξ άλλου, είναι ικανός να στηρίζει την αιωνιότητα του Κεουγκάντ, να συμμετέχει χωρίς ν' ανανεωθεί απ' εαυτού και να βελτιώσει και ν' ανανεώσει το κάθε τι κάνοντας όλ' αυτά χωρίς να υπάρξει απώλεια. Οι πρόσφατες ιδέες επάνω στην παγκόσμια Σχετικότητα τείνοντας, όπως το θέλει ο Λιούμπιστς - Μίλοστς, να θεωρήσουν το Διάστημα συνώνυμο της σχέσης ανάμεσα στα κινητά, και την Κίνηση ως συστατικό παράγοντα του υλικού Κόσμου, ο οποίος δεν θα μπορούσε να έχει κανένα από τα κατηγορήματα του Θεού, απέχουν τόσο πολύ από την ιδέα του Δρυϊδισμού; Δεν το πιστεύω. Φαίνεται ότι η δυτική Σκέψη βρήκε στους Κέλτες την πιο πρωτότυπη έκφρασή της, την πιο απομακρυσμένη από τον υλιστικό πανθεϊσμό, μολονότι φαίνεται να υπάρχει πολύ κοντινή συγγένεια μ' αυτόν. Είναι ότι η ιδέα της Ελευθερίας βρίσκεται στη βάση της διδασκαλίας τους. Σίγουρα, αυτή η ιδέα δεν αποκλείει κάποιο ντετερμινισμό. Παρ' όλ' αυτά κάθε στιγμή της ζωής μας, αισθανόμαστε ότι πρέπει να διαλέξουμε. Οι πρωτόγνωρες μουσικές εντυπώσεις μας δεν αποδεικνύουν ότι η Ζωή έχει μία κυριαρχική έννοια; Για να κάνουμε μια ερώτηση, η φωνή υψώνεται από το ντο στο σολ. Ξεκινώντας από κει και προχωρώντας από «οκτάβα» σε «οκτάβα», βρίσκουμε ολόκληρη την κλίμακα, τις διέσεις που ανέρχονται προς τη χαρά και το φως. Για να το επιβεβαιώσουμε, η φωνή περνά από το ντο στο φα και από πέμπτο σε πέμπτο και απ' αυτή την πλευρά, θα κατεβούμε ολόκληρη τη σειρά των μπεμόλ, γεννητόρων της γνώσης. Σε μας είναι γραμμένο

το μάθημα που επιτρέπει την εκλογή ανάμεσα στο Φως και το Σκότος.

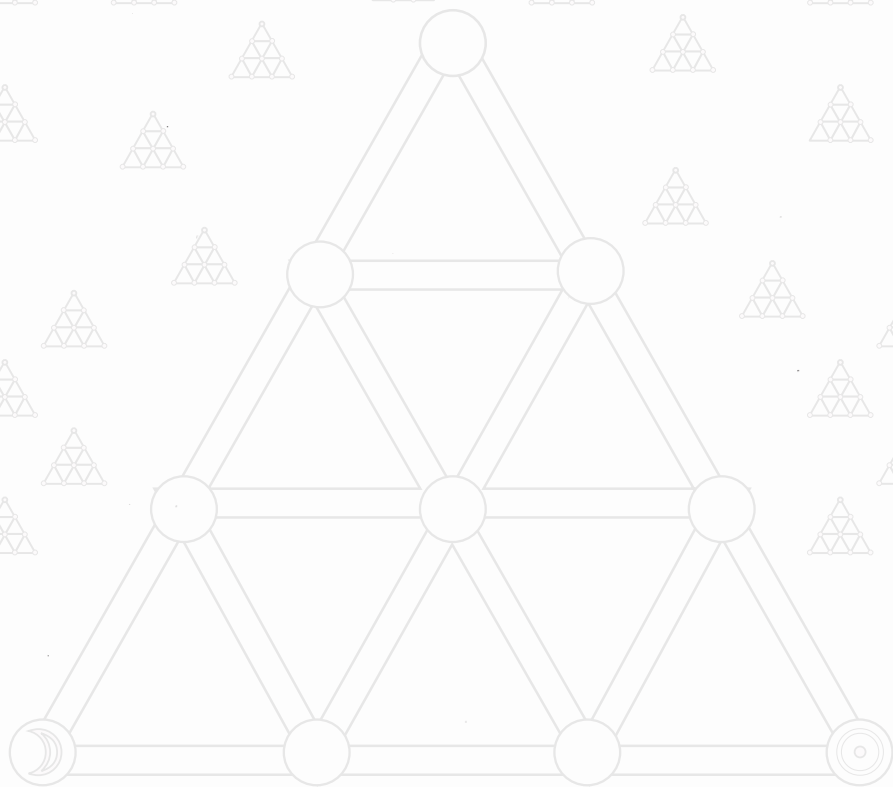
Από εμπειρία σ' εμπειρία συγκροτήθηκε η Πνευματικότητα της Δύσης. Ενσαρκωμένη στην κελτική διάνοια, δημιουργεί τους Καθηδρικούς Ναούς, τα Μυθιστορήματα του Γκράαλ, τον Τριστάνο, τα ποιήματα του Δάντη, την Ιστορία του Ρόδου, μετά έρχονται οι Μεγάλες Ανακαλύψεις, ύστερα η πτώση του Βυζαντίου, και η ελληνική διάνοια, υπό την εύνοια της Αναγέννησης, παντρεύεται με την κελτική ψυχή. Η γοτθική εποχή θα σημάδευε την σπουδαιότητα του Πυθαγορισμού, αλλά μόνο για ένα διάστημα, στο επίπεδο του Αόρ. Η Αναγέννηση έπρεπε να σημαδέψει την καινούργια της βασιλεία μ' ένα γάμο με τον Ελληνισμό, όμως, στο επίπεδο του Άγκνι. Για άλλη μια φορά χάνεται ο ιερός Λόγος. Όμως στη γη των Δρυϊδών η Διδασκαλία του Πυθαγόρα δεν θα μπορούσε να πεθάνει. Το πολύ - πολύ να συσκοτιστεί για μια στιγμή.

Ο Κελτισμός και ο Πυθαγορισμός είναι αδέλφια. Κάθε πνευματική ανανέωση βρίσκεται μέσα τους χωρίς αμφιβολία.

Ο Ταλιεξίν, εξ άλλου, ήταν στους πρόποδες του Γολγοθά όταν σταυρώθηκε ο Χριστός. Θα επιτρέψω στον εαυτό μου να τελειώσει, επιμένοντας στην ανάγκη της ανασυγκρότησης του Κελτισμού, της Υπέρτατης Διδασκαλίας που θα δώσει όλη της την έννοια στις προσπάθειές μας τόσο τις θρησκευτικές, όσο και τις επιστημονικές, στη χαρούμενη και καλοπροαίρετη αρμονία των ψυχών. Ο Δρυϊδισμός και ο Χριστιανισμός αλληλοσυμπληρώνονται και δεν οφείλεται καθόλου σε καθαρή τύχη το ότι δημιούργησε η λαογραφία μας τα ντόλμεν ή τους καθηδρικούς ναούς. Ωφείλουν τώρα να μας βοηθήσουν να ξαναφτιάξουμε την ιδεώδη σύνθεση Επιστημών και Θρησκειών

και να παλινорθώσουμε την ιδέα της Αγάπης μεταξύ των Ανθρώπων χωρίς να ζημιώσουμε τη Γνώση.»

Ph. Lebesgue

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟ ΘΕΟΥ

Όταν ο Θεός έδωσε τ' όνομά του με μία λέξη, μαζί με τον Λόγο αναπήδησαν το Φως και η Ζωή. Που σημαίνει, ότι προηγουμένως, εκτός από τον Θεό δεν υπήρχε τίποτε ζωντανό. Έτσι, μαζί με τον Λόγο ξεπήδησαν το Φως και η Ζωή και ο Άνθρωπος και κάθε τι ζωντανό που υπάρχει. Δηλαδή, παρέσυραν ταυτόχρονα το ένα το άλλο. Και ο Μενού - Χεν (ο Γέροντας), γιός του Μενουής, δεν έζησε το σκίρτημα του Φωτός στη δική του αντίληψη, παρά μόνο κάτω από το σχήμα τριών ακτίνων.

Μέσα σ' αυτές είχαν αναμιχθεί το Φώς και ο Λόγος. Δηλαδή, η Νόηση και η Όραση είχαν ενωθεί με τη Μορφή και τη Φωνή, όπως με τη Μορφή και τη Φωνή είχε ενωθεί η Ζωή. Ενωμένη με αυτά τα τρία ήταν η Ισχύς. Και η Ισχύς είναι ο Θεός.

(Βάρδα, Ι, 16)

Ισχύς = Θεός

TRIOEDD BARDDAS

1. — *Tri un cyntefig y sydd, ag nis gellir amgen nag un o honynt : un Duw, un gwirionedd ag un Pwngc Rhyddyd, sef y bydd lle bo cyddbwys pob gwrth.*

2. — *Ti pheth tardd o'r tri un cyntefig, pob Bywyd, pob Daioni, a phob Gallu.*

3. — *O dri anghen fod y mae Duw, sef y mwyaf parth bywyd; y mwyaf parth gwybod : a'r mwyaf parth nerth; ag nis gellir namyn un o'r mwyaf ar unpeth,*

TRIADENNOU

1. — *Teir unanen genta a zo, ha na hall beza nemet uuan deus pep hini :*

Eun Doue, eur Wirionez, eur poent reizet, lec'h 'n em gompouez pep enebiezh.

2. — *Tri zra tarzet dious an teir unanen genta :
Pep buez, pep mad, pep galloud.*

3. — *En tri red ema Doue :*

Brasa loden vuez, brasa loden wiziegezh, brasa loden c'halloud; ha na hall beza nemet eur muia dimeus pep tra.

Απόσπασμα από τις «Τριάδες» στη Γαλατική και τη Βρετονική

ΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΞΙ ΜΥΣΤΙΚΟΘΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΤΡΙΑΔΕΣ

1. Υπάρχουν τρεις αρχέγονες ενότητες και δεν μπορεί να υπάρξει παρά μία μόνον από την κάθε μία. Ένας Θεός, μία Αλήθεια, ένα Σημείο Ελευθερίας, όπου ισορροπούν όλες οι αντιθέσεις.

2. Υπάρχουν τρία πράγματα εκπορευόμενα από τις τρεις αρχέγονες ενότητες: η Ζωή, το Καλό, η Ισχύς.

3. Ο Θεός ενυπάρχει σε τρεις αναγκαιότητες:

Το μεγαλύτερο μέρος της ζωής.

Το μεγαλύτερο μέρος της γνώσης.

Το μεγαλύτερο μέρος της δύναμης και δεν μπορεί να έχουμε παρά μια μέγιστη τιμή για κάθε ένα απ' αυτά.

4. Τρία πράγματα που ο Θεός δεν μπορεί να μην είναι: Αυτό που πρέπει ν' αποτελεί την πληρότητα του Καλού. Αυτό που θέλει ν' αποτελεί την πληρότητα του Καλού. Αυτό που μπορεί ν' αποτελεί την πληρότητα του Καλού.

5. Υπάρχουν τρία τεκμήρια του Θεού γι' αυτό που έκανε και γι' αυτό που θα κάνει:

Άπειρη Ισχύς.

Άπειρη Σοφία.

Άπειρη Αγάπη.

6. Τρεις είναι οι Σκοποί του Θεού, όταν δημιουργεί κάθε πράγμα:

Να μειώσει το Κακό.

Να ενδυναμώσει το Καλό.

Να ρίξει φως στις διαφορές όλων των πραγμάτων, ώστε να διακρίνεται αυτό που πρέπει να είναι απ' αυτό που δεν πρέπει να είναι.

7. Τρία πράγματα δεν μπορεί ν' αποφύγει να κάνει: Το πιο επωφελές, το πιο απαραίτητο, το πιο ωραίο για κάθε πράγμα.

8. Τρεις είναι οι βασικές αρχές της Ζωής:

Να μην μπορεί να είναι αλλοιωτική.

Να μην πρέπει να είναι αλλοιωτική.

Να μην μπορεί να συλληφθεί καλύτερα, κι εδώ έγκειται το τέλος κάθε πράγματος.

9. Τρία πράγματα ενισχύονται στο να υπάρχουν:

Ανώτερη Ισχύς.

Ανώτερη Διάνοια.

Ανώτερη Αγάπη του Θεού.

10. Τρία τα σημεία υπεροχής του Θεού:

Συμπαντική Ζωή, συμπαντική Γνώση, συμπαντική Ισχύς.

11. Τρεις οι αιτίες της ζωής:

Η Αγάπη του Θεού με την υπέροχη πληρότητα της διάνοιας.

Η διάνοια του Θεού μέσα από ανώτατη γνώση όλων των μέσων.

Η δύναμη του Θεού μέσα από την ανώτατη θέληση, την ανώτατη αγάπη και την ανώτατη ευφυΐα.

12. Υπάρχουν τρεις κύκλοι της ζωής:

Ο κύκλος του Κεουγκάντ (ο άδειος κύκλος), όπου δεν υπάρχει κανείς εκτός από τον Θεό, ούτε ζωντανός ούτε πεθαμένος

και που μόνον ο Θεός μπορεί να τον διασχίσει.

Ο κύκλος του Αμπρέντ (της Αναγκαιότητας, Αμπ = γιυός, ρεντ = αναγκαιότητα), όπου κάθε κατάσταση ζωής βλαστάνει από τον θάνατο, και ο άνθρωπος τον έχει διασχίσει.

Ο κύκλος του Γκουενβέντ (της Μακαριότητας, κόσμος λευκός, του γκουέν = λευκό), όπου κάθε κατάσταση βλαστάνει απ' τη ζωή, και ο άνθρωπος θα τον διασχίσει στον ουρανό.

13. Τρεις είναι οι καταστάσεις ύπαρξης των ζωντανών: Η κατάσταση του Αμπρέντ στο Αννούν (an doun, το βαθύ, το σκοτεινό βάθος, η Άβυσσος). Η κατάσταση της αυτόνομης τάξης (ελευθερίας) μέσα στην ανθρωπότητα.

Η κατάσταση της αγάπης ή του γκουενβέντ (ευτυχίας) στον ουρανό.

14. Τρεις οι αναγκαιότητες κάθε υπάρξης στη ζωή: Η αρχή μέσα στο Αννούν. Το πέραςμα του Αμπρέντ. Η πληρότητα μέσα στον ουρανό ή τον κύκλο του Γκουενβέντ. Χωρίς αυτές τις τρεις αναγκαιότητες κανείς δεν μπορεί να υπάρξει εκτός από τον Θεό.

15. Τρία τα είδη αναγκαιοτήτων στο Αμπρέντ:

Το ελάχιστο κάθε ζωής, και εδώ βρίσκεται η αρχή.

Η ουσία κάθε πράγματος, και εδώ βρίσκεται η ανάπτυξη, η οποία δεν είναι δυνατή σε μιαν άλλη κατάσταση.

Να μορφοποιείται κάθε τί από τον θάνατο, και εδώ βρίσκεται η αδυναμία της ζωής.

16. Τρία πράγματα που δεν μπορούν να υπάρχουν σε κάθε ζωντανό όν παρὰ μόνο χάριη στη δικαιοσύνη του Θεού:

Τα πάντα να υποφέρουν στο Αμπρέντ, γιατί αλλιώς δεν θα γνώριζαν πως ν' αποκτήσουν την πλήρη γνώση κανενός πράγματος.

Ν' αποκτήσουν ένα μέρος της αγάπης του Θεού.

Να επιτύχουν μέσα από την ισχύ του Θεού να κάνουν αυτό που είναι δίκαιο και ευσπλαχνικό.

17. Τρεις οι αιτίες της Αναγκαιότητας στο Αμπρέντ:

Να συγκεντρώσει την ουσία κάθε κατάστασης της ζωής.

Να συγκεντρώσει τη δύναμη της καρδιάς για να θριαμβεύσει πάνω σε κάθε εχθρότητα, για να γίνει κυρίαρχος της Καταστροφικής αρχής και για ν' απαλλαγεί από το Κακό. Χωρίς αυτό, μέσα στο πέρασμα από κάθε κατάσταση της ζωής, δεν υπάρχει κανένα ζωντανό ον, καμμία μορφή που να μπορεί να επιτύχει την πληρότητα.

18. Τρεις οι αρχέγονες συμφορές του Αμπρέντ: Η Αναγκαιότητα, η Λησμονιά, ο Θάνατος.

19. Τρεις πρωταρχικές αναγκαιότητες προτού επιτευχθεί η πληρότητα της Επιστήμης:

Να διασχισθεί το Αμπρέντ, να διασχισθεί το Γκουενβέντ, να επανέλθει στη μνήμη κάθε τι μέσα στο Αννούν.

20. Τρεις οι απαραίτητοι σύνδεσμοι με το Αμπρέντ:

Να γίνει παράβαση του κανόνα, γιατί δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά.

Ν' απαλλαγούμε από τον Θάνατο μπροστά στο Κακό και τη διαφθορά.

Να επαυξήσουμε τη ζωή και την καλοσύνη απαλλασσόμενοι από το Κακό και απελευθερωνόμενοι από τον θάνατο. Κι αυτό με την αγάπη του Θεού που συντηρεί κάθε τι.

21. Τρεις οι τρόποι του Θεού μέσα στο Αμπρέντ για να θριαμβεύσουμε επί του Κακού και της Καταστροφικής Αρχής, ξεφεύγοντας από μπροστά τους στο Γκουενβέντ:

Η Αναγκαιότητα, η Λησμονιά, ο Θάνατος.

22. Τρία ταυτόχρονα αρχέγονα γεγονότα. Ο Άνθρωπος, η Ελευθερία (η αυτόνομη Τάξη), το Φως.

23. Τρεις αναγκαιότητες για τον άνθρωπο: Να υποφέρει, ν' ανανεώνεται, να εκλέγει. Και με την ισχύ της εκλογής δεν μπορούμε να γνωρίσουμε τα άλλα δύο πριν από την ολοκλήρωσή τους.

24. Τρεις εναλλακτικές επιλογές για τον άνθρωπο:

Το Αμπρέντ και το Γκουενβέντ.

Η Αναγκαιότητα και η Ελευθερία (αυτόνομη Τάξη).

Κακό και Καλό. Όταν όλα βρίσκονται σε ισορροπία, ο άνθρωπος έχει την ισχύ να προσκολληθεί στο ένα ή στο άλλο, σύμφωνα με τη θέλησή του.

25. Τρία πράγματα οδηγούν τον άνθρωπο στην αναγκαιότητα του Αμπρέντ:

Ελλιψη προσπάθειας προς την Επιστήμη.

Ελλιπής προσέγγιση στο Καλό.

Προσκόλληση στο Κακό. Απ' εκεί πέφτει στο ίδιο επίπεδο με τους ομοίους του στο Αμπρέντ και όταν το πέρασμά του ευνοείται, ξαναγυρίζει στην προηγούμενή του κατάσταση.

26. Τρία πράγματα προκαλούν αναγκαστικά πτώση στο Αμπρέντ, έστω κι αν είναι κάποιος διαφορετικά προσκολλημένος σ' αυτό που είναι καλό.

Η υπερηφάνεια στο Αννούν.

Το ψέμμα στο Γκομπρέν.

Η πληρότητα στο Κενμίλ.

Και τον οδηγούν πίσω στην Ανθρωπότητα, όπως στο παρελθόν.

27. Τρεις πρωτογενείς αιτίες για την κατάσταση του ανθρώπου:

Να επιτύχει πρώτα την Γνώση, την Αγάπη και την ηθική Δύναμη, προτού πεθάνει.

Και αυτό δεν μπορεί να γίνει παρά ανάμεσα στην Ελευθερία και την Εκλογή πριν από την κατάσταση της ενανθρωπίσεως.

Αυτά τα τρία πράγματα ονομάζονται: οι τρεις νίκες.

28. Τρεις νίκες πάνω στο Κακό και πάνω στην Αρχή της Καταστροφής:

Γνώση, Αγάπη, Δύναμη.

Διότι η Αλήθεια (ή Δίκαιο), η Θέληση και η Ισχύς επιτυγχάνουν, με την ένωση της δύναμής τους, όλα όσα επιθυμούν. Ανήκουν στην ανθρώπινη κατάσταση και αρχίζουν για να διαρκέσουν κατόπιν για πάντα (μέσα στην αιωνιότητα).

29. Τρία προνόμια περιέχει η κατάσταση της ενανθρωπίσεως:

Ισορροπία μεταξύ του Κακού και του Καλού· απ' εκεί προέρχεται η σύγκριση ως ιδιότης. Ελευθερία εκλογής· απ' εκεί προέρχονται η κρίση και η προτίμηση.

Η Έναρξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου γίνεται σύμφωνα με την κρίση και την εκλογή: είναι απαραίτητες πριν από την επίτευξη οποιουδήποτε πράγματος.

30. Τρεις διαφορές απαραίτητες ανάμεσα στον άνθρωπο, κάθε άλλο πλάσμα και τον Θεό:

Το όριο του ανθρώπου που δεν μπορεί να βρίσκεται μέσα στον Θεό.

Η αρχή του ανθρώπου που δεν μπορούμε να την βρούμε στον Θεό.

Η απαραίτητη ανανέωση της ανθρώπινης κατάστασης μέσα στον κύκλο Γκουενβέντ, γιατί ο άνθρωπος δεν μπορεί να αντέξει το Κεουγκάντ, που μόνο ο Θεός είναι σε θέση να το κάνει με ευτυχία.

31. Τρεις κατάστασεις του Γκουενβέντ:

Απουσία κακού, ανάγκης, τέλους.

32. Τρεις οι επανακτήσεις του κύκλου του Γκουενβέντ:

Η πρωταρχική Διάνοια, η πρωταρχική Αγάπη, η πρωταρχική Μνήμη, γιατί δεν μπορεί να υπάρξει ευτυχία χωρίς αυτές.

33. Τρεις διαφορές ανάμεσα σε κάθε ζωντανό ον και τα άλλα ζωντανά όντα.

Η Διάνοια (έμπνευση), η Μνήμη (ενθύμηση), το Πεπρωμένο (γίγνεσθαι), δηλαδή και τα τρία είναι πλήρη στο κάθε ζωντανό ον και δεν μπορεί να είναι κοινά με ένα άλλο ζωντανό ον. Το καθένα έχει το μέτρο του και δεν μπορεί να έχει δύο υποστάσεις ό,τι κι αν είναι.

34. Τρία δώρα που ο Θεός έκανε σε κάθε ζωντανό ον:

Την πληρότητα της φυλής του (γενεσιουργό).

Τη συνείδηση του εαυτού του.

Τη διάκριση της πρωταρχικής του διάνοιας σε σχέση με κάθε τι άλλο, έτσι ώστε το καθένα να διαφέρει από τα άλλα.

35. Με την κατανόηση τριών πραγμάτων μειώνουμε το Κακό και τον θάνατο και θριαμβεύουμε:

Κατανόηση της φύσης τους.

Κατανόηση της αιτίας τους.

Κατανόηση της δράσης τους. Και τα βρίσκουμε στο Γκουενβέντ.

36. Τρεις οι βάσεις της Γνώσης:

Να επιτύχετε το πέραςμα κάθε κατάστασης ζωής.

Να θυμηθείτε το κάθε πέραςμα της ζωής με τα συμβάντα του.

Η δυνατότητα να διασχίζετε κάθε κατάσταση της ζωής κατά βούληση για να αποκομίσετε πείρα και κρίση, και αυτό βρίσκεται στον κύκλο του Γκουενβέντ.

37. Αυτός που ζει στον κύκλο του Γκουενβέντ υπερέχει σε τρία πράγματα:

Την Κλίση, το Προνόμιο, τη Διάνοια, και δύο ζωντανόι δεν μπορούν να είναι πρωτογενώς όμοιοι σε τίποτα, γιατί ο καθένας είναι πλήρης σ' αυτό που τον διακρίνει από τον άλλο και δεν υπάρχει τίποτα πλήρες χωρίς να έχει εν εαυτώ πλήρες μέτρο της υποστάσεώς του.

38. Τρία πράγματα είναι αδύνατα για τον άνθρωπο, αλλά όχι για τον Θεό:

Να στηρίξει την αιωνιότητα του Κεουγκάντ.

Να συμμετέχει σε κάθε κατάσταση χωρίς ν' ανανεώνεται.

Να βελτιώνει και ν' ανανεώνει όλα τα πράγματα χωρίς να υπάρχει απώλεια.

39. Τρία πράγματα που δεν θα μπορέσουμε ποτέ να εξουδετερώσουμε εξ αιτίας της αναγκαιότητας της ισχύος τους:

Τη μορφή του όντος, την ουσία του όντος, την αξία του όντος. Γιατί, απελευθερώνοντάς τες από το κακό, θα είναι στην αιωνιότητα είτε ζωντανές, είτε νεκρές στις διάφορες καταστάσεις του Ωραίου και του Καλού στον κύκλο του Γκουενβέντ.

40. Τρεις οι ανανεώσεις της ανθρώπινης κατάστασης στο Γκουενβέντ:

Η Εκπαίδευση

Η Ομορφιά

Η Παύση της ανικανότητας να στηριχθεί το Κεουγκάντ και η αιωνιότητά του.

41. Τρία πράγματα βρίσκονται σε ανάπτυξη:

Η Δύναμη ή το Φως.

Η Συνείδηση ή η Αλήθεια.

Η Ψυχή ή η Ζωή. Θα επικρατούν σε κάθε πράγμα από τώρα, έως το τέλος του Αμπρέντ.

42. Τρία πράγματα υπόκεινται σε προοδευτική μείωση:

Το Σκότος, το Ψεύδος, ο Θάνατος.

43. Τρία πράγματα θα ενδυναμώνονται καθημερινά. Γιατί το ύψιστο σημείο των προσπαθειών οδηγεί προς αυτά: Η Αγάπη, η Γνώση, η Απόλυτη Δικαιοσύνη.

44. Τρία πράγματα θα αποδυναμώνονται καθημερινά. Γιατί το μεγαλύτερο σύνολο των προσπαθειών στρέφεται εναντίον τους.

Το Μίσος, η Απιστία, η Άγνοια.

45. Τρεις οι ιδιότητες του Γκουενβέντ:

Να συμμετέχετε στην κάθε κατάσταση της ζωής και να έχετε την πληρότητα της μίας Ζωής.

Συνύπαρξη κάθε διάνοιας με την ανωτερότητα μέσα στη μία.

Ν' αγαπάτε κάθε ζωντανό ον και κάθε ζωή και ν' αγαπάτε κάποιο περισσότερο απ' όλα, δηλαδή τον Θεό.

Μέσα σ' αυτά τα τρία πράγματα εδρεύει η πληρότητα τ' Ουρανού και του Γκουενβέντ.

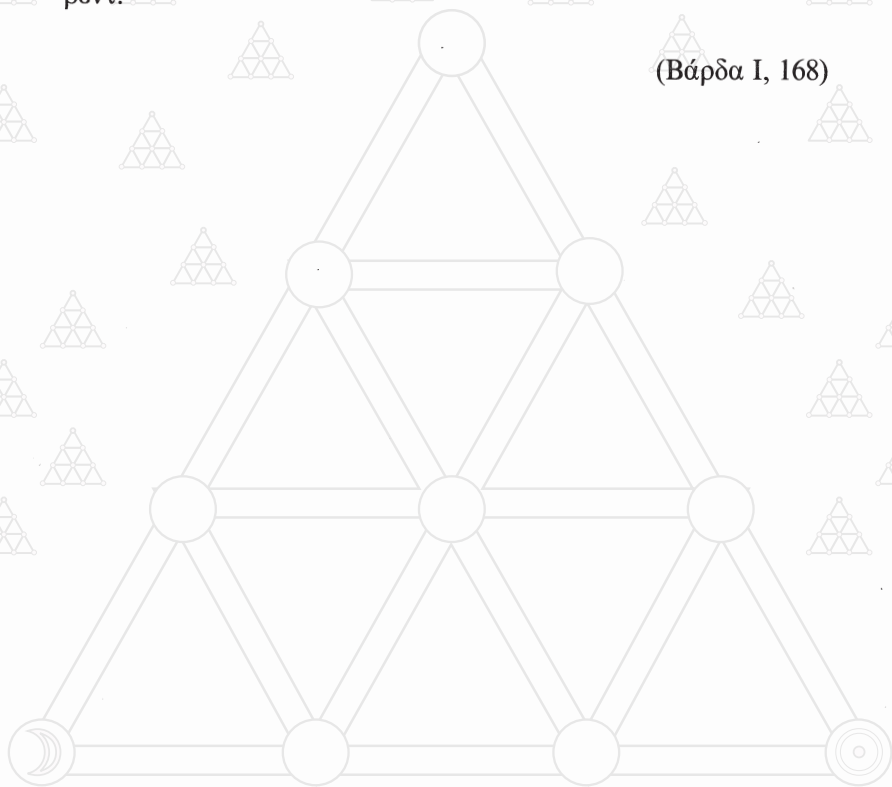
46. Τρεις οι αναγκαιότητες του Θεού:

Ἄπειρος ἀφ' εαυτοῦ.

Περιορισμένος σε σχέση με ὅ,τι εἶναι περιορισμένο.

Ενωμένος με κάθε κατάσταση ζωῆς στον κύκλο του Γκουεν-
βέντ.

(Βάρδα Ι, 168)

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Υπάρχουν πέντε στοιχεία: ΚΑΛΑΣ, ΓΚΟΥΓΙΑΡ, ΦΟΥΝ, ΟΥΒΕΛ και ΝΟΥΙΒΡ.

Από το Καλός προέρχονται τα σώματα, δηλαδή η Γη και τα πυκνά σώματα όλων των πραγμάτων.

Από το Γκουγιάρ προέρχεται ό,τι είναι υγρό και κάθε τι που υγροποιείται.

Από το Φουν προέρχεται κάθε τι που είναι πνοή, άνεμος, ανάσα και αέρας.

Από το Ουβέλ προέρχεται κάθε θερμότητα, κάθε φωτιά, κάθε φως.

Και από το Νουίβρ έρχεται κάθε ζωή, κάθε κίνηση, κάθε πνεύμα, κάθε ανθρώπινη ζωή και από την ένωσή του με τα άλλα στοιχεία αγαλλιάζει όλη η ύπαρξη.

Στο Νουίβρ και στην ανώτερη μεγαλοπρέπειά του, έξω από κάθε άλλο πράγμα και διαφορετικό είναι ο Θεός. Γιατί ο Θεός είναι το Νουίβρ, και μέσα του δεν υπάρχει ούτε ανανέωση, ούτε θάνατος, ούτε η αρχή της καταστροφής ή της αποσύνθεσης, ούτε φθορά. Δεν υπάρχει, δηλαδή, ούτε τόπος, ούτε χρόνος όπου δεν είναι ο Θεός.

(Βάρδα Ι, 382).

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Ερώτηση: Από ποια ύλη είναι φτιαγμένες οι ζωντανές και οι νεκρές υπάρξεις, αυτές που γνωρίζει ο άνθρωπος με την δύναμη της όρασης, της ακοής, της αφής, με την γνώση και το ένστικτο;

Απάντηση: Είναι φτιαγμένες από το Μάνρεντ (Μαν = τίποτα. Ρεντ = που κυλά - αναμφίβολα ο αιθέρας) δηλαδή με τη βοήθεια των στοιχείων στην πιο μικρή διαίρεσή τους, με τα άτομά τους τα πλέον μειωμένα (με τα μόριά τους τα πιο συνδεδεμένα). Το κάθε άτομο πήρε ζωή από τον Θεό και αυτός βρίσκεται σε πλήρη ένωση μ' αυτό, στο κέντρο κάθε ατόμου. Ο Θεός βρισκόταν σε κάθε άτομο του Μάνρεντ και κατά συνέπεια αποτέλεσε την συνοχή τους.

(Βάρδα, I, 248).

Ερώτηση: Από ποια ύλη έπλασε ο Θεός τις Σφαίρες (κόσμους);

Απάντηση: Από τον ίδιο. Γιατί τίποτα δεν μπορεί να έχει από μόνο του αρχή.

Ερώτηση: Πώς ζουν οι ζωντανοί και από πού προέρχεται η Ζωή;

Απάντηση: Από τον Θεό. Και στον Θεό βρισκόντουσαν, δηλαδή μέσα στον Θεό υπήρχαν όλες οι βάσεις και οι δυνατότητες, αφού ο ίδιος αποτελούσε την ένωση με τον θάνατο και την ύλη της γης. Από κει πήγασαν η Κίνηση και το Πνεύμα,

δηλαδή η ψυχή και ό,τι ζει. Άρα όλες οι ψυχές ενυπάρχουν ως υποστάσεις μέσα στον Θεό τόσο κατά τις προηγούμενες ενσαρκώσεις όσο και τις επόμενες. Γιατί δεν υπάρχει προϋπαρξή ούτε συνέχεια παρά εντός του Θεού και από τον Θεό.

(Βάρδα Ι, 256)

Ο Μαθητής: Με τί είδους ύλη, έδωσε ο Θεός ζωή σε κάθε σώμα;

Ο Διδάσκαλος: Με μόρια φωτός, τα ελαχιστότερα των πραγμάτων. Κι όμως ένα ανάμεσα σ' αυτά τα μόρια είναι το πιο μεγάλο ανάμεσα στα πλέον μεγαλειώδη, γιατί είναι η ύλη κάθε ενσωμάτωσης, που μπορεί να συλληφθεί και να γίνει αντιληπτή μέσα στην ισχύ του Θεού. Και μέσα σε κάθε μόριο υπάρχει ένα διάστημα που είναι ίσο με τον Θεό. Γιατί δεν υπάρχει τίποτα και δεν μπορεί να υπάρξει τίποτα μικρότερο από τον Θεό μέσα στο κάθε άτομο.

ΧΙΟΥ ΓΚΑΝΤΑΡΝ

Ο Ρυς Μπρυντύντ, ένας Γαλάτης βάρδος, που έζησε από το 1450 έως το 1490, έγραψε:

«Ο μικρότερος των μικρότερων. Είναι ο Χιου - Γκαντάρν, σύμφωνα με την κρίση του κόσμου. Είναι ο πιο μεγάλος και για μας είν' ο Θεός. Έτσι τον πιστεύουμε: είναι ο κρυμμένος Θεός μας (ο ουράνιος Θεός).

Ελαφρύ είναι το περπάτημά του, κι είναι πάντα απασχολημένος.

Έχει για στήριξή του και για άρμα του ένα στοιχείο διάφανης θερμότητας, διανυγές. Μεγάλος στη γή, μεγάλος στις θάλασσες. Είναι ο μεγαλύτερος για μένα, το πράγμα είναι φανερό. Είναι μεγαλύτερος από τους κόσμους. Ας προσέξουμε. Είμαστε απρόσεκτοι μέσα σ' αυτό το γενναιόδωρο Μεγαλείο».

Ο Γουλιέλμος αμπ Ίθελ, που μετέφρασε αυτό το γραπτό στην εισαγωγή της Βάρδας, προσπαθεί να βρει τον Κύριό μας τον Ιησού Χριστό, με πρόθεση να διαφωτιστεί. Όσο για μένα, δεν βλέπω τίποτα εδώ που να θυμίζει τον Ιησού Χριστό. «Ο Ιησούς, ο πιο μικρός ως προς το γήινο ύψος του, ο πιο ταπεινός στην καταγωγή, είναι ο πιο μεγάλος στον ουρανό, ανάμεσα σ' όλα τα μεγαλειώδη».

Αυτό που εγώ διακρίνω εδώ, είναι μάλλον μια μαρτυρία μαθημάτων των γερόντων Δρυϊδών.

Ανάμεσα στους πιο μικρούς

Ο πιο μεγάλος

Ο κρυμμένος Θεός μας

Ελαφρύ είναι το περπάτημά του και είναι πάντοτε απασχολημένος

Ένα διαφανές στοιχείο θερμότητας χρησιμοποιεί για άρμα του

Πιο μεγάλος απ' τους κόσμους».

Νομίζουμε ότι εδώ αναφέρεται στο Νουίβρ (αιθέρας) και τίποτ' άλλο.

Γιατί ο Θεός είναι Νουίβρ, το αναφέρουν πολλά μαθήματα που έχουμε συγκεντρώσει μέσα απ' τη Βάρδα.

Τί είναι πιο μικρό από ένα στοιχείο του αιθέρα; (στα Γαλατικά mynryn).

Τί είναι πιο τεράστιο από την απεραντοσύνη του αιθέρα; Ενεργητικός είναι αυτός ο αιθέρας που δίνει τη ζωή σε κάθε πράγμα, παντού και πάντα.

Είναι πιο μεγάλος από τις σφαίρες, αφού αυτές δεν είναι, ας πούμε, παρά άτομα μέσα στην απεραντοσύνη.

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ουρανός, Νουίβρ, Αιθέρας, Θεός

Παντού βράζει η Ζωή. Διαφορετικά σε κάθε σφαίρα και διαφορετικά επίσης στον ωκεανό που ονομάζουμε Ουρανό. Ο ίδιος αναβρασμός την κινεί παντού και εξακοντίζει ακτίνες στη θάλασσα, η οποία δεν έχει όρια, καθώς και στις σφαίρες. Κι όμως κανένα άλλο πυρ δεν διατηρεί αυτόν τον αναβρασμό εκτός από το πυρ του Πνεύματος που την τρέφει, γιατί μέσα σ' αυτήν κατοικεί η θερμότητα κάθε ζωής. Παντού έχει αναλάβει να διατηρήσει τη ζωή του Συμπαντος και της Θάλασσας στους κόλπους της οποίας πλέουν οι σφαίρες. Αυτή η θάλασσα που ονομάζουμε Ουρανό ή ακόμα Αιθέρα δεν είναι τίποτε άλλο από μια Θάλασσα του Πνεύματος.

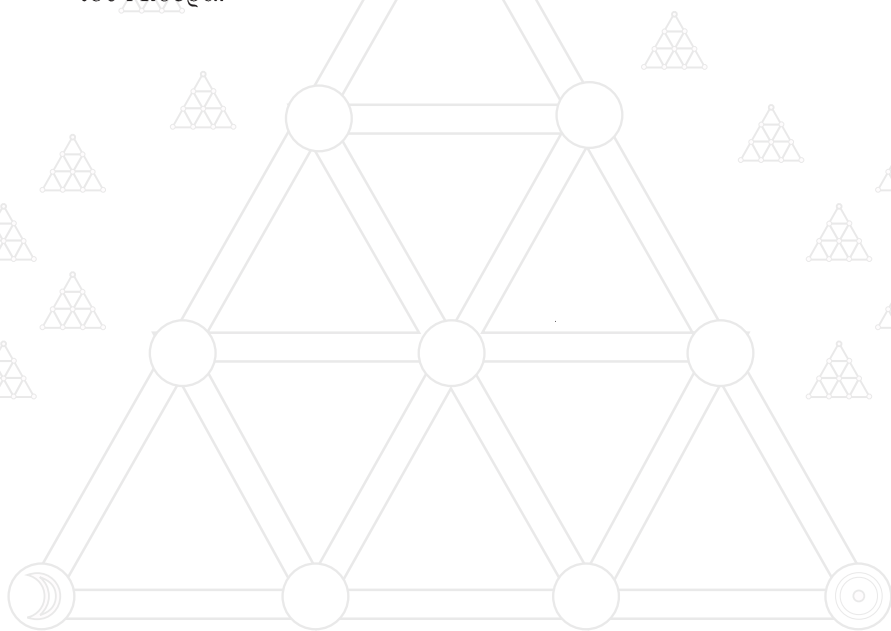
Ο Ουρανός ή Θάλασσα του Πνεύματος δεν θα μπορούσε να γίνει αντιληπτή από μας με την ύλη της. Γιατί αυτή η ύλη είναι πολύ αραιή για τις αισθήσεις μας. Τα βλέμματά μας διαπερνούν αυτή την ύλη χωρίς να την βλέπουν, όπως το σώμα μας διασχίζει τον αέρα που μας περιβάλλει χωρίς να τον αισθάνεται. Αυτή εδώ η ύλη δεν είναι τίποτ' άλλο από άτομα του πνεύματος.

Ο Δημιουργός του κόσμου είναι Πνεύμα ο ίδιος, και δεν είναι τίποτε άλλο παρά πνεύμα. Για να δημιουργεί τον Κόσμο, όπως τον δημιουργεί χωρίς τέλος και ακατάπαυστα, δεν έχει παρά μια πηγή απ' όπου μπορεί ν' αντλήσει τη Δημιουργία. Αυτή η πηγή δεν είναι άλλη απ' Αυτόν τον ίδιο. Αυτόν μόνο. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί ν' αντλήσει από τον εαυτό του

τίποτε άλλο από πνεύμα. Να γιατί η ύλη του Κόσμου, αυτή που βρίσκεται παντού, είναι Πνεύμα και τίποτ' άλλο.

(Διδασκαλίες του Ιωάν. Λεφουστέκ).

Οι νέες επιστήμες* διατείνονται, στη συνέχεια της αρχαίας Σοφίας, ότι η πηγή κάθε δύναμης βρίσκεται στο μυστηριώδη Αιθέρα (το Νουίβρ). Και μέσα απ' τη δραστηριότητα του Αιθέρα όπου αναζητούν να εξηγήσουν τη δημιουργία της Ύλης, καταλήγουν σιγά - σιγά να βλέπουν ψυχές μέσ' απ' τα κύματα του Αιθέρα.

* Εννοεί τον 18ο αιώνα που ίσχυε η θεωρία του αιθέρα (Σ.τ.επ.)

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΒΕΛΑΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΔΡΥΪΔΩΝ

Το Κλειδί του Μυστηρίου της Ζωής

ΒΑΡΔΟΣ: Είναι εκπληκτικό ότι οι αρχαίοι Δρυΐδες, δύο χιλιάδες χρόνια πριν από την εποχή μας, μπόρεσαν να φανταστούν το βιβλίο που ονομάζεται «Οι Τριάδες». Αυτές οι Τριάδες δίνουν θαυμάσιες και λογικές απαντήσεις σ' όλες τις ερωτήσεις που το ανθρώπινο πνεύμα μπορεί να θέσει επάνω στο θέμα της Δημιουργίας και στο θέμα του Αιτίου - Λόγου ύπαρξης της Ανθρωπότητας. Γιατί αληθινά, κανένα σημείο δεν παραμένει σκοτεινό.

Σύμφωνα με το Φως που απ' αυτή τη στιγμή αρχίζει να μου δημιουργεί σχέψεις - και δεν είμαι ακόμα παρά ένας νεόφυτος στη σχολή των Δρυϊδών - είναι απόλυτα βέβαιο, για μένα τουλάχιστον, ότι οι Δρυΐδες κατείχαν το κλειδί του Μυστικού της Ζωής. Αυτοί οι άνθρωποι ήταν τα πιο φωτεινά πνεύματα που εμφανίστηκαν στον κόσμο. Η παγκόσμια επιστήμη τους ήταν φτιαγμένη από όλα όσα γνώριζε η προγενέστερη ανθρωπότητα. Κανείς άλλος, από τότε, δεν μπόρεσε να τους ξεπεράσει. Μετά απ' αυτούς δεν απόμεινε τίποτ' άλλο να ειπωθεί.

ΔΡΥΪΔΗΣ: Ναι, μπορούμε να ισχυριστούμε ότι εδώ επιτυγχάνουμε να αγγίξουμε την πληρότητα. Οι Τριάδες αποτελούν, θα μπορούσαμε να πούμε, το σύνολο των Καιρών (Αιώνων).

ΒΑΡΔΟΣ: Η κατανόηση των Τριών Κύκλων της Ύπαρξης μάς κάνει να δεχτούμε τη ζωή όπως είναι. Η θέση μου μέσα

στην Εταιρία είναι αυτή που επιβάλλει η ανάγκη. Εφαρμόζω την παραδοχή του πεπρωμένου και απορρίπτω την αντίσταση σε αυτό. Τώρα που έχω πάρει τη διδασκαλία, ο Θάνατος έπαυσε να εμφανίζεται με την τρομακτική του μορφή. Έρχεται; Ας καλωσορίσει!

ΔΡΥΪΔΗΣ: Ό,τι και να συμβεί είναι αυτό που θα πρέπει να συμβεί. Βαθειά η σοφία, εκπληκτική η διορατικότητα του γέρο-βάρδου Γκουϊκλάν. Πόσο πνευματικά τυφλός είναι αυτός που σήμερα δηλώνει. «ο Θεός είναι απόλυτα καλός. Τίποτα δεν γίνεται χωρίς τη θέλησή του» και ταυτόχρονα αντεπιτίθεται σε ό,τι τον ενοχλεί.

«Οι εχθροί μου είναι εχθροί του Θεού. Είναι συνεργοί του δαίμονα!» Θα έπρεπε όμως να δείξουμε λογική. Εάν τίποτα δεν γίνεται χωρίς την εξουσιοδότηση του Θεού (ενός Θεού, όπως αυτοί τον αντιλαμβάνονται), ο Θεός δεν θα μπορούσε να πληγώσει με κάποια κατάσταση, αφού αυτός ο ίδιος θα είχε ευνοήσει τον εχθρό. Στην πραγματικότητα, ο Γκουϊκλάν είναι ο σοφός, ο Γκουϊκλάν, ο διδάσκαλος των δρυϊδικών μαθημάτων.

ΒΑΡΔΟΣ: Είναι σωστό να πιστεύουμε ότι υπήρξε ανταγωνισμός ανάμεσα στο Χριστιανισμό και τον Δρυϊδισμό;

ΔΡΥΪΔΗΣ: Ο Χριστός δεν ήλθε για να πολεμήσει τον Δρυϊδισμό. Μια Τριάδα δηλώνει: «Τρεις άγιοι Βάρδοι της Αυλής του Αρθούρου: ο Τέιλο, ο Κάντοκ ο Σοφός και ο Πρίντερι...»

ΈΑρα, το ελεύθερο πνεύμα των Δρυϊδών θεωρείτο σ' όλους τους καιρούς ένα πνεύμα ανατρεπτικό από τους καταπιεστές που κυβερνούσαν. Τόσο τους πολιτικούς όσο και τους θρησκευτικούς, δηλαδή, τις εξουσίες της ξένης φυλής.

Η ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΥΛΗΣ

Ας πάρουμε μια μεταλλική ράβδο με την ίδια διάμετρο σ' όλο της το μήκος, και ας κάνουμε μια προσπάθεια να την τραβήξουμε με σκοπό να μετρήσουμε τον συντελεστή επιμήκυνσης ανάμεσα σε δύο σημεία Α και Β. Όταν θα έχουμε φθάσει στο σημείο ρήξης της ράβδου, θα διακρίνουμε κατά μήκος της ένα ή περισσότερα σημεία στενέματος.

Ας περάσουμε και πάλι τη ράβδο από τον τόρνο και ας την ισιώσουμε με τέτοιο τρόπο, ώστε να της δώσουμε σ' όλο της το μήκος μια διάμετρο ίση με την πιο στενή διάμετρο. Αν στη συνέχεια κάνουμε και πάλι μια προσπάθεια τραβήγματος πάνω στην ίδια ράβδο, θα δούμε να δημιουργούνται ξανά ένα ή περισσότερα σημεία στενέματος, σε διαφορετικά μέρη αυτή τη φορά. Γιατί; Διότι τα μόρια του μετάλλου, για ν' αντισταθούν την πρώτη φορά, «έδωσαν χέρι» το ένα στ' άλλο, σαν να ήταν ζωντανά πλάσματα εφοδιασμένα με διάνοια. Μετά από κάθε προσπάθεια τραβήγματος, το πιο ανθεκτικό τμήμα είναι στην πραγματικότητα αυτό που έχει υποστεί το μικρότερο στένεμα.

Τα μόρια του μετάλλου μας δίνουν εδώ μια μαρτυρία της δραστηριότητάς τους. Δεν θα ήταν στην ακρίβεια τα πλάσματα που αναφέρονται στις αρχαίες Τριάδες και τα οποία αρχίζουν να ζουν τη Ζωή μέσα στο σκοτεινό βάθος του κύκλου Αννού;

ΣΚΕΨΕΙΣ: Όταν τρίβουμε δυνατά δύο κομμάτια ξύλο το ένα πάνω στ' άλλο, παίρνουν φωτιά. Όταν τρίβουμε τ' ατσάλι

πάνω στην πέτρα, η φωτιά χοροπηδά. Παντού, σ' όλη την ύλη, η φωτιά είναι σαν να βρίσκεται σε αναβρασμό.

Με την εργασία του μυελού, η ουράνια Ύλη (Αιθέρας ή Νουίβρ), ενώνεται με τη σκληρή ύλη, Καλός ή Κάλετερ. Οι κινητήριοι μοχλοί της ανθρώπινης μηχανής είναι συγκεντρωμένοι μέσα στον εγκέφαλο, όπως είναι συγκεντρωμένοι οι μοχλοί των σιδηροτροχιών μέσα στον θάλαμο του φύλακα.

Η αδρανής ύλη αυξάνει και εκτελεί το έργο της, όπως τα ζωντανά πλάσματα: απόδειξη οι κρύσταλλοι.

Η αδρανής ύλη δεν είναι ανενεργός.

Οι πρώτοι Χριστιανοί (π.χ. ο Άγιος Ιερώνυμος) γνώριζαν ότι η γη ήταν απομονωμένη και κρεμόταν στο διάστημα. Ποιός τους το δίδαξε, λοιπόν, αφού οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι δεν γνώριζαν τίποτα; Οι Κέλτες, χωρίς αμφιβολία, δηλαδή, οι Δρυΐδες.*

* Αυτό δεν αληθεύει, γιατί πρώτα οι Χαλδαίοι μετά δε ο Αρίσταρχος, ο Σάμιος είχαν κάνει γνωστό το ηλιοκεντρικό σύστημα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΑΣ

Ο Ιωάννης Λε Φουστέκ, που ήταν επί των ημερών μας το πιο αυθεντικό κελτικό πνεύμα, εύρισκε κάποια ομοιότητα ανάμεσα στα πέτρινα μνημεία της αρχαίας Αιγύπτου και τους προϊστορικούς μεγάλιθους. Κατ' αυτόν, ο οβελίσκος εμφανιζόταν στο μενχίρ, η πυραμίδα στο κρομπλέκ και ο Ναός των Θηβών στο ντολμέν. Ποιός θα μπορούσε να πει, εάν οι Αιγύπτιοι που είχαν ανεγείρει αυτά τα συμβολικά μνημεία, ήταν της ίδιας φυλής μ' εκείνους τους άγνωστους και ανώνυμους που είχαν ανεγείρει παντού, λίγο πολύ, πέτρες άμορφες; Ο Ιωάννης Λε Φουστέκ είναι ο μόνος, κατά την γνώμη μου, που έδωσε μια ευλογοφανή εξήγηση για τη Σφίγγα.

Από τις Βαρδικές Τριάδες, εκείνες που αναφέρονται στους τρεις κύκλους της Ύπαρξης, μιλούν για μια κατάσταση του Γκομπρέν, η οποία βρίσκεται ανάμεσα στην κατάσταση του Αννούν και του Κενμίλ. Το Αννούν είναι το σκοτεινό βάθος, όπου η ζωή αρχίζει στους κόλπους μιας βραδείας ζύμωσης. Το Κενμίλ είναι ο βαθμός που αντιστοιχεί στην συνζωικότητα (co-animalité).

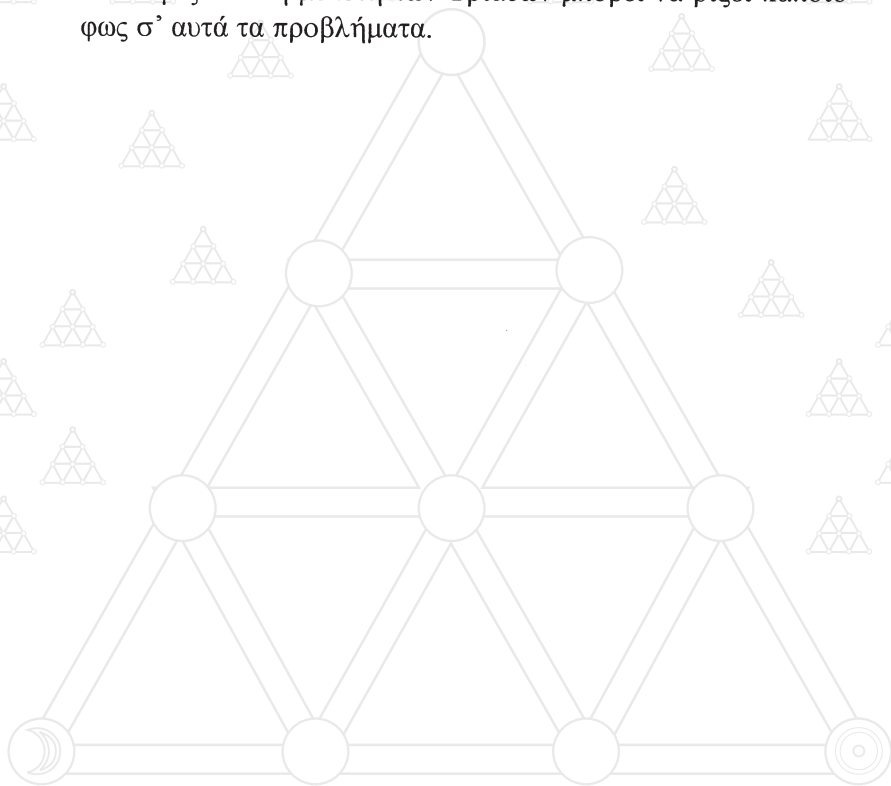
Η Σφίγγα, κατά τον Λε Φουστέκ, θα ήταν το σύμβολο του Κενμίλ.

Ποιος θα μπορούσε να πει, εάν οι λόγιοι αρχιτέκτονες αυτών των πέτρινων μνημείων γνώριζαν τα μαθήματα που μεταδίδουν οι Τριάδες ή εάν οι Τριάδες προήλθαν από τις δικές τους παραδόσεις;

Ποιός θα μπορούσε να πει, εάν η λατρεία των Αιγυπτίων
για τα ζώα προερχόταν απ' αυτές τις διδασκαλίες;

Ποιός θα μπορούσε να πει, εάν δεν διέκριναν τα διάφορα
στάδια του πνεύματος στην κατάσταση του Κενμίλ;

Νομίζω ότι η μελέτη των Τριάδων μπορεί να ρίξει κάποιο
φως σ' αυτά τα προβλήματα.

ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΒΙΩΝ

Σύμφωνα με τις Τριάδες, μια από τις συμφορές του κύκλου Αμπρέντ είναι η λησμονιά (Ανκούν). Άρα, το Ανκούν είναι ένα από τα μέσα που χρησιμοποιεί ο Θεός για να επιτρέψει στον άνθρωπο να εξασφαλίσει τον θρίαμβό του πάνω στο Κακό και την αρχή της καταστροφής (το Κυθρώλ) κάνοντάς τον να δραπετεύσει στη θέα τους, στον κύκλο του Γκουενβέντ (της ευδαιμονίας). Κατά συνέπεια, ο άνθρωπος δεν διατηρεί την ανάμνηση των προηγούμενων ζωών. Μόνον όταν φθάνει στον Κύκλο του Γκουενβέντ θυμάται και η πλήρης μνήμη του αποκαθίσταται. Χωρίς αυτήν δεν υπάρχει ευτυχία. Όμως, ποιος από μας δεν διατήρησε μια συγκεχυμένη ανάμνηση κάποιου γεγονότος, κάποιου πράγματος που θα συνέβη άλλοτε, πέρα από την παρούσα ζωή;

Ο Ernest Hello, Βρεττανός φιλόσοφος, σε μια από τις ασυνήθιστες ιστορίες του, μελετά μια πολύ λίγο γνωστή περίπτωση τρέλλας. Ο Βαρώνος Χ. συνεχώς καταδιώκεται από το φάντασμα ενός ζωγράφου. Αυτόν τον ζωγράφο, πιστεύει ότι τον δολοφόνησε. Ένα από τα πρόσωπα της ιστορίας αναφέρει ότι υπάρχουν πνευματικοί φόνοι. Δημιουργούνται προβλήματα στο πνεύμα του αρρώστου, μέχρι που να τον κάνουν να πιστέψει, ότι αυτός ο ίδιος ήταν ο δολοφόνος. Νομίζω ότι εδώ υπάρχει μάλλον η ανάμνηση μιας προηγούμενης ζωής. Ποιός, επαναλαμβάνω άλλη μια φορά, έστω και σαν την λάμψη μιας αστραπής, δεν είχε το όραμα ενός γεγονότος που έμοιαζε μ'

ένα άλλο γεγονός του σήμερα, άλλα που αυτό το γεγονός του παρελθόντος δεν συνέβη κατά την παρούσα ζωή;

Παράδειγμα: Υπάρχει κάποια επιστήμη για την οποία δεν γνωρίζουμε ακόμα πολλά (είναι πολύ λίγος καιρός, που ακόμα δεν γνωρίζαμε σπουδαία πράγματα για τον ηλεκτρισμό). Συνέβη να διαβάζω την περιγραφή κάποιας νέας εφεύρεσης σ' αυτόν τον ανεξερεύνητο χώρο. Ε, λοιπόν! Πολύ σύντομα ήμουν βέβαιος ότι την είχα ήδη γνωρίσει στο παρελθόν. Δεν ήταν άραγε εκεί τα ίχνη μιας επιστήμης που είχα γνωρίσει άλλοτε πάνω σ' αυτόν τον πλανήτη ή σ' έναν άλλο και που είχα ήδη ξεχάσει;

Συχνά και πολύ καιρό προτού αρχίσουν να μιλούν για αεροπλάνα, πέταξα στα όνειρά μου, όπως το πουλί.

Ακόμη, το έτος 1890, τότε που έμενα στη Χάβρη, είδα στον ύπνο μου ένα αεροπλάνο μεγάλου μεγέθους, να διασχίζει τους ουρανούς πάνω από τον ωκεανό με πολλούς επιβάτες. Φθάνοντας πάνω από τον κήπο του σπιτιού της εξαδέλφης μου, όπου βρισκόμουν, τ' αεροπλάνο έπεσε δίπλα μου.

Εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν ακόμα αεροπλάνα (υπήρξα μάρτυς των πρώτων προσπαθειών απογείωσης στη Μπαγκατέλ το 1907 - Δάσος της Βουλώνης).

Το πνεύμα διατηρεί αναμνήσεις αυτού που θα μπορούσε να γίνει ή αυτού που μπόρεσε να είναι μάρτυς στον κύκλο του Αμπρέντ. Όμως, η μια ή η άλλη εικόνα μπορεί να εξακολουθεί να υφίσταται μέσα του, κι αυτή η εικόνα ξεθωριάζει μέρα με την ημέρα.

Το Ανκούν θεωρείτο από τους Δρυΐδες ως μια από τις τρεις αρχέγονες συμφορές του Αμπρέντ. (Βλέπε τις Τριάδες 18 και 21).

ΤΟ ΖΩΩΔΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ

Θ' άξιζε να δούμε, εάν μπορούμε να ορίσουμε κάποια διαφορά ανάμεσα στις καταστάσεις του ζωώδους και του ανθρώπινου. Σύμφωνα με τις Τριάδες των Βάρδων, ο άνθρωπος με τη σκληρότητά του επιστρέφει και διανύει τον δρόμο του Κενμίλ (το ζωώδες), για ν' ανέλθει πάλι μέχρι το ανθρώπινο. Ποιός θα μπορούσε να πει, εάν υπάρχει ομοιότητα ανάμεσα σ' αυτές τις δύο καταστάσεις; Ποιός θα μπορούσε να πει, αν το Κενμίλ δεν ξεκινά από τον κατώτερο βαθμό της ανθρωπότητας ή, μάλλον, εάν οι καταστάσεις στο Κενμίλ δεν είναι αναμειγμένες με τις καταστάσεις του ανθρώπινου, και η μία ακολουθεί την άλλη;

Υπάρχουν ανώτερα ζώα που μαρτυρούν μια κατάσταση λογικής πολύ πιο ανεπτυγμένης από πολλών ανθρώπινων όντων.

Ποιός θα μπορούσε να πει, αν η ομιλία είναι η αναμφισβήτητη απόδειξη ενός ανωτέρου πνεύματος μέσα στην κατάσταση του ανθρώπινου; Δεν το νομίζω. Υπάρχουν ζώα που είναι προικισμένα μ' ένα είδος ομιλίας κατάλληλο για το είδος τους.

Γιατί υπάρχουν ανθρώπινα πλάσματα και του ενός και του άλλου φύλου, που η μορφή τους μας θυμίζει λίγο πολύ την μορφή ορισμένων ζώων: πρόσωπο, μολοσού, πιθήκου, κότας, κατσίκας κ.λπ.;

Σε κάποιους άλλους το ζωώδες εκδηλώνεται στη φωνή, και όταν δεν είναι ούτε το πρόσωπο ούτε η φωνή που θυμίζουν το ζωώδες, είναι οι χειρονομίες, ο τρόπος συμπεριφοράς ή τα ελαττώματα.

Ανάμεσα στα είδη των ζώων είναι εύκολο ν' ανακαλύψουμε άτομα που διακρίνονται από τους αδελφούς τους με ικανότητες λογικής που τις φέρουν έκδηλες σ' όλη την διάρκεια των ζωών τους. Ανακαλύπτουμε σ' αυτά ευφυΐα και καλοσύνη. Είναι ανάμεσα στα ζώα του είδους τους, όπως είναι οι Σοφοί και οι Άγιοι ανάμεσα στους ανθρώπους. Ποιός θάλεγε εάν έχουν αναρριχηθεί όλους τους βαθμούς του Κενμίλ; Ποιός θάλεγε εάν είναι έτοιμα να μπουν στην κατάσταση του Ανθρώπινου; Ποιός θα μπορούσε ακόμα να πει, εάν δεν βρίσκονται σ' εκείνον τον ενδιάμεσο βαθμό του Κενμίλ, μεταξύ του βαθμού του ζωώδους και του ανθρώπινου, αφού αυτοί οι τρεις βαθμοί βρίσκονται τόσο κοντά ο ένας με τον άλλο;

Οι άνθρωποι του λαού διερωτώνται: Γιατί ο Θεός δημιούργησε ζώα με κακία, όντα χωρίς ηθική αξία; Το βλέμμα του Θεού δεν είναι το ίδιο με το βλέμμα των ανθρώπων του λαού. Ο Θεός μπορεί να δημιουργεί κτήνη με κακία, ζώα χωρίς ηθική αξία, ποιός όμως θα μπορούσε να πει, εάν είναι στα μάτια του Θεού κακά ή χωρίς αξία; Μπροστά στην Σοφία του Θεού όλα τα πλάσματα έχουν κάποιο λόγο ύπαρξης για να ζουν. Το μάθημα των Τριάδων μας διδάσκει, ότι κάθε κατάσταση ζωής βρίσκεται απαραίτητα σε συνάφεια με μια κατάσταση ποικιλίας του πνεύματος.

«Μην περπατάς πάνω στο σκουλίκι, πάνω σ' αυτό που ίσως να είναι καλύτερο από σένα».

Σήμερα ο πολεμιστής στρατοπεδεύει στην παράγκα του καρβουνιάρη, αύριο θα στρατοπεδεύει στο παλάτι του Βασιλιά.

Το κακό που ο άνθρωπος κάνει στο ζώο, ο άνθρωπος θα το υποστεί κάποτε, και εδώ έγκειται η τάξη.

Η λογική δεν μπορεί να πιστέψει ότι ένα λεπτό μεταμέλειας είναι δυνατόν να εξαγοράσει χρόνους ολόκληρους κακής ζωής,

ζωής βλαβερής και σκληρής προς κάθε πλάσμα, είτε ζώο είναι αυτό είτε άνθρωπος.

Αυτό είναι μια επίπληξη που κάνω σε πολλούς από εκείνους που καθοδηγούν ψυχές και περιφρονούν τα ζώα. Ποτέ δεν διδάσκουν, ούτε στους μεγάλους, ούτε στους μικρούς, ούτε στα παιδιά, ούτε στους ενήλικες να είναι καλοί με τα ζώα. «Το ζώο δεν έχει ψυχή που πρέπει να σώσει». Γι' αυτό μπορούμε να το κάνουμε να πονά, να το τυρανάμε, να το σκοτώνουμε! Αντί να βλέπουνε στο ζώο έναν πραγματικό αδελφό, οι μεγάλοι και τα παιδιά δεν θεωρούν το ζώο παρά σαν ένα παιχνίδι, ένα εργαλείο, ένα σκλάβο, ένα αντικείμενο που δεν μπορεί να νιώσει ούτε πόνο ούτε λύπη στην καρδιά.

Υπάρχουν, εν τούτοις, ζώα που αναζητούν την συντροφιά του ανθρώπου και που αναμιγνύονται στις καθημερινές ασχολίες της ζωής μας, σαν να προσπαθούν ν' ανακαλύψουν το μέσο για να εισχωρήσουν στην ανθρωπότητα.

Τυχαίνει να βλέπουμε στα όνειρά μας ένα ζώο να παίρνει στιγμιαία τη μορφή ενός άλλου ζώου. Βλέπουμε, μάλιστα, να παίρνει ανθρώπινη μορφή, ενώ άνθρωποι μεταμορφώνονται σε ζώα. Θα πρέπει εδώ να έχουμε την ανάμνηση μεταβάσεων σε καταστάσεις που πραγματοποιήθηκαν μπροστά στο πνεύμα μας! Το πνεύμα του κατοικίδιου ζώου: σκύλου, γάτας, αλόγου αναπτύσσεται κάθε μέρα με την συναναστροφή του με τον άνθρωπο Έχετε τη δύναμη, εάν ξέρετε να χρησιμοποιήσετε καλοσύνη, να κάνετε το πνεύμα του σκύλου ή της γάτας σας να προοδεύσει. Πρέπει, όμως, να ζουν κοντά σας σαν φίλοι.

Εάν το μεταχειριζόμαστε όπως πρέπει, το κατοικίδιο ζώο αποκτά μια λατρεία για τον κύριό του. Αρχίζει να τον θεωρεί Θεό. Αυτός ο κύριος είναι εκείνος που μεριμνά για τις ανάγκες του. Να πώς εξηγείται η αφοσίωση του σκύλου, ενός ζώου

ευγνώμονος που δέχετε την ποινή, εφ' όσον έρχεται από τον κύριό του. Αγαπά έναν ψεύτικο Θεό. Αυτός ο σκύλος είναι ένας απόστολος, είναι φτιαγμένος από το υλικό του μάρτυρα.

Ο γιατρός Λουκάς Σαμπιονέρ, σ' ένα άρθρο που δημοσιεύτηκε στο Journal (29 Μαΐου 1908), έγραφε: «Βρίσκω ότι η ζωή ενός ανθρώπου αξίζει περισσότερο από τη ζωή 30.000 σκύλων». Υπήρχε τότε το ζήτημα των ιατρικών ερευνών με τα πειραματόζωα. Ε, λοιπόν! Εγώ νομίζω ότι μερικοί σκύλοι αξίζουν πολύ περισσότερο από μερικούς ανθρώπους. Θα πάω πιο μακριά. Ένας μόνον σκύλος μπορεί να έχει μεγαλύτερη αξία (ηθική) από 30.000 ανθρώπους χωρίς αξία. Μεταξύ των 30.000 ζώων που ο γιατρός Σαμπιονέρ δεν διστάζει να υποβάλει σε βασανιστήρια, υπάρχουν πολλά που έχουν ήδη περιέλθει στα όρια της κατάστασης του ανθρώπινου.

Με την σκληρότητα ο άνθρωπος ξαναγυρίζει πίσω στο Κεν-μίλ. Με την καλοσύνη ο άνθρωπος ανεβαίνει στο Γκουενβέντ.

ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ ΣΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Ένα ζευγάρι ανθρώπων μεγάλης ευφυΐας δεν γεννά απαραίτητα ένα παιδί με ανάλογη ευφυΐα. Πολύ συχνά μάλιστα, ο ανώτερος άνθρωπος αποκτά παιδί που δεν είναι καθόλου έξυπνο. Αντίθετα, ένα ζευγάρι με στενό μυαλό δίνει μερικές φορές ζωή σ' έναν εκλεκτό άνθρωπο. Αυτό μας δείχνει ότι η συγγένεια του πνεύματος δεν υπάρχει στις οικογένειες. Η συγγένεια δεν επεκτείνεται πέρα από το σώμα.

A + B: μ η θ ν

Γ + Δ: ο ι ζ π

E + ΣΤ: ξ κ λ ρ

Ένα ζευγάρι A + B αποτελεί μια οικογένεια που γενιά με γενιά ζει σύμφωνα με τη γραμμή μν. Κατά τον ίδιο τρόπο τα ζευγάρια Γ + Δ αποτελούν οικογένειες που ζουν επί γενιές σύμφωνα με τις γραμμές οπ. Το ίδιο συμβαίνει με το ζευγάρι E + ΣΤ. Ένα οποιοδήποτε πνεύμα, λοιπόν που δημιουργήθηκε πριν από χιλιάδες γενιές, δηλαδή πολύ πριν ιδρυθεί η οικογένεια A + B, μπορεί να εκδηλωθεί στους κόλπους αυτής της οικογένειας μεταξύ των δύο σημείων η και θ (γέννηση και θάνατος), μετά να ξαναγεννηθεί και να μπει στην οικογένεια Γ + Δ, να ζήσει μεταξύ των σημείων ι και ζ (γέννηση και θάνατος), στη συνέχεια να περάσει στη οικογένεια E + ΣΤ μεταξύ των σημείων κ και λ και συνεχίζει μ' αυτόν τον τρόπο. Αυτό το πνεύμα παίρνει διαδοχικά διάφορες μορφές, δανείζεται διάφορα θνητά σώματα, εφοδιασμένα με ελαττώματα και αρετές, ικανότητες σπουδαίες αλλά και ατέλειες, ανάλογα με τις οι-

κογένειες από τις οποίες περνά. Είναι προφανές, για παράδειγμα, ότι στην οικογένεια A + B ο άνθρωπος για τον οποίο μιλάμε θα ζήσει σύμφωνα με τους κανόνες της φυλής που ανήκει αυτή η οικογένεια, στο σώμα και στο πνεύμα, χωρίς να μπορεί ν' αποσπαστεί από τον ζυγό τους. Εδώ υπάρχει ένας κανόνας Αναγκαιότητας.

Έτσι γίνεται η πρόοδος του πνεύματος κατά την διάρκεια χιλιετιών για να αποκτηθεί πείρα και κρίση, κατά το διάστημα που διέρχεται διαμέσου των διαφόρων οικογενειών. Μπορούμε έτσι να καταλάβουμε, πώς οι δεσμοί του αίματος συνδέουν τον πατέρα με τον γιό. Έτσι μπορεί να εξηγηθεί ο ανταγωνισμός που αναπτύσσεται ανάμεσα στα μέλη της ίδιας οικογένειας, ακόμα και μεταξύ των πιο κοντινών. Έτσι, μπορούμε να καταλάβουμε, πώς το πνεύμα, απελευθερωμένο μετά από το θάνατο του σώματός του, εξετάζοντας προσεκτικά τίνος ένοικος ήταν, έχει την άνεση να διαλέξει μιαν άλλη οικογένεια για να συνεχίσει την πορεία του μέσα από μια σειρά υπάρξεων.

Μπορεί λοιπόν, να περάσει απ' όλες τις καταστάσεις της ζωής, προοδύοντας ή οπισθοδρομώντας, ανάλογα με την χρήση της ελευθερίας που έκανε στις προηγούμενες υπάρξεις του.

Σκέψεις: – Οι υλικές αρχές των σωμάτων είναι συγκεντρωμένες στο αυγό. Όλοι μας αποτελούμαστε από τα ίδια στοιχεία, και μόνο το πνεύμα μας δίνει την προσωπικότητά μας.

Ο εγκέφαλος του ανθρώπου είναι μικρός. Εν τούτοις είναι αρκετά ευρύς, για να διατηρήσει στα τοιχώματά του, όπως σ' ένα μουσείο, τις περισσότερες από τις εικόνες στις οποίες μπορέσαμε να παρευρεθούμε, την εικόνα των σελίδων που διατρέξαμε κατά την ύπαρξή μας, τις σκέψεις μας, αυτό που μάθαμε στα βιβλία ή από τις διαλέξεις που παρακολουθήσαμε. Ένα κύπημα στο κρανίο, και να, που ξαφνικά καταστρέφεται το

μουσείο. Αυτό το μουσείο θα ανεγερθεί άραγε πάλι, σε μιαν άλλη ζωή; Οι εικόνες του μουσείου που περικλείονται σ' αυτή τη ζωή θ' αυξήσουν τον αριθμό των πινάκων με τους οποίους θα είναι ήδη εφοδιασμένο από τις προηγούμενες ζωές.

Όσο πιο μεγάλο είναι το μουσείο, τόσο πιο εκτεταμένες είναι οι γνώσεις μας.

Μετά από πόσους μήνες, ώρες ή λεπτά μπορούμε να γνωρίσουμε το φύλο του παιδιού που βρίσκεται στη μήτρα της μητέρας του; Μετά από τρεις μήνες, λένε οι σοφοί. Αμέσως, αφού το σπέρμα πέφτει στο ωάριο, λέει η Λογική. Πρέπει να μπορούμε να το βρούμε με τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Όλοι οι κόσμοι, όλα τα δημιουργημένα πράγματα είναι αλληλέγγυα. Τίποτα δεν λαμβάνει χώρα που να μην έχει συλληφθεί ή που να μην είναι γνωστό ή που να μην έλαβε χώρα κάπου αλλού.

Το φεγγάρι που ανεβάζει την παλίρροια του ωκεανού, κάνει να συμβαίνουν πολλά πράγματα, που είναι άγνωστα στον άνθρωπο σήμερα, και που εξουσιοδοτήθηκαν ή διατάχθηκαν από τον Θεό. Ας μελετήσουμε!

Δύο παιδιά που έχουν γονιμοποιηθεί από το ίδιο σπέρμα, μέσα στο ίδιο λεπτό, στη μήτρα μιας γυναίκας μπορεί να είναι όμοια και στο σώμα και στο πνεύμα. Συχνότερα, όμως, θα είναι όμοια στο σώμα αλλά διαφορετικά στο πνεύμα, ή επίσης θα είναι φίλοι στο πνεύμα αλλά διαφορετικοί στο σώμα.

ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΚΟ

Το Καλό και το Κακό ενεργούν σε αντίθεση το ένα με το άλλο, για να μην επιτρέψουν στη πρόοδο να διακόπτεται. Δεν πρέπει να εξετάσουμε το Καλό και το Καλό χωριστά το καθένα, αλλά μέσα σ' αυτό που θα μπορούσα να ονομάσω συνεργασία τους. Είναι δύο δυνάμεις προσδεμένες σ' ένα σημείο του ανθρώπινου πνεύματος. Το καθένα έλκει τον άνθρωπο προς το μέρος του. Αυτό που θα υπερσχύσει σύρει τον άνθρωπο προς την κατεύθυνσή του. Η ανθρωπότητα, υφίσταται το αποτέλεσμα αυτών των δύο δυνάμεων, αποτέλεσμα που δημιουργείται από την έλξη απ' αυτές ακριβώς τις δύο δυνάμεις.

Πρέπει να είναι κανείς τυφλός για ν' απορρίψει τη μία απ' αυτές και να θέλει να διατηρήσει μόνο την άλλη. Αληθινά, ο Φιλόσοφος αγαπά το Καλό και απορρίπτει το Κακό, αλλά επινοεί την ανάγκη ενός Κακού κι ενός Καλού κι αυτή η ανάγκη τον κάνει να μαντεύει το αίνιγμα της ζωής. Καλό και Κακό, να πού ανακαλύπτονται οι δύο βασικές αντιθέσεις. Ας τις αποκαλέσουμε, αν θέλετε, το αρσενικό Αίτιο και το θηλυκό Αίτιο. Και τα δύο γονιμοποιούνται μαζί. Το Κακό είναι απαραίτητο για την πρόοδο.*

Ανάμεσα στα τρία προνόμια της Ανθρωπότητας οι αρχαίες Τριάδες αναφέρουν τα εξής: Ισορροπία ανάμεσα στο Καλό και το Κακό. Απ' εδώ ξεκινά η Σύγκριση και η Εκλογή.

*Εδώ δίδεται η φιλοσοφική έννοια των δύο μεγάλων αντιθέτων δυνάμεων ή πολιιοτήτων, της θετικής και της αρνητικής που έχουν αφετηρία το Πνεύμα και την Ύλη και όχι το Κακό και το Καλό με ηθική έννοια. Η ηθική έννοια του Κακού είναι εξ ολοκλήρου απορριπτέα στον εσωτερισμό.

ΔΙΠΛΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΔΙΧΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Δύο ή και περισσότερα ακόμη πνεύματα μπορούν να εγκατασταθούν μέσα στο ίδιο σώμα παίζοντας με τη σειρά του το καθένα τον ρόλο του, και να κάνουν τόπο το ένα στο άλλο μετά από τον αναπόφευκτο ανταγωνισμό. Το ένα από τα πνεύματα μπορεί να είναι κακό και διεστραμμένο, το άλλο καλό και φρόνιμο. Όταν το κακό θα είναι ο κύριος, τα έργα του ανθρώπινου σώματος θα είναι κακά. Όταν το καλό θα θριαμβώσει, θα είναι καλά. Όταν το κακό θα είναι κύριος, ο άνθρωπος θα μπορούσε να είναι κλέφτης ή δολοφόνος. Όταν το καλό θα υπερέχει, ο άνθρωπος θα μπορούσε να επιτελέσει μεγάλα και ωραία πράγματα. Κανένα απ' αυτά τα δύο πνεύματα δεν θα μπορούσε να είναι υπεύθυνο για ό,τι το άλλο θα έκανε. Το καλό ούτε θα είχε καμμία ανάμνηση ούτε θα ένοιωθε μεταμέλεια για το κακό που θα διέπραττε το κακό πνεύμα. Τα δικαστήρια έχουν συχνά απόδειξη αυτού του γεγονότος. Είναι εκείνο που λανθασμένα ονομάζουμε διχασμό του ανθρώπου. Δεν υπάρχει διχασμός, αλλά διπλή κατάληψη.

Δεν βρισκόμαστε εδώ μπροστά σ' έναν μόνον άνθρωπο που είναι τότε καλός και τότε κακός. Υπάρχουν δύο άνθρωποι ή μάλλον δύο ανθρώπινα πνεύματα σ' ένα μόνο σώμα: ένας καλός και ένας κακός, ο καθένας κυρίαρχος με τη σειρά του. Και οι δύο χάνουν την ανάμνηση που μπόρεσαν να κάνουν κατά την παραμονή τους στο σώμα της εκλογής τους, κι αν τύχει, κι ένα τρίτο πνεύμα θα μπορούσε να πάρει τη θέση

που αυτοί οι δύο θ' άφηναν ελεύθερη. Εδώ παρουσιάζεται το παράδειγμα του τρελλού, του παράφρονος, σύμφωνα με τον τρόπο που καταλαβαίνουμε. Δύο πνεύματα κατοικούν στο σώμα του παράφρονά, και με την σειρά των ρόλων τους το κατευθύνουν.

Ποιός θα μπορούσε να μας πει, αν ένα φρόνιμο πνεύμα που προέρχεται απο το Γκουενβέντ, δεν θα μπορούσε να έρθει να κυνηγήσει μέσα σ' ένα ανθρώπινο σώμα ένα κακό πνεύμα που το κατοικεί, κάνοντας για ένα ορισμένο χρόνο αυτό το σώμα κατοικία του, και στη συνέχεια να επιστρέψει στο Γκουενβέντ;

Πόσοι άνθρωποι δεν είναι εναλλάξ, στη διάρκεια της ζωής τους, υποδείγματα σύνεσης ή κακίας!

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ

Βαρδικές αναλογίες

ΜΑΘΗΤΗΣ: – Περιμένω, αγαπημένη Διδάσκαλε, η ευγένειά σας, αν είχε την καλωσύνη να διαφωτίσει την λογική μου.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: – Θα ενεργήσω, αγαπητό μου Παιδί, με το μέτρο της γνώσης μου και της κρίσης μου.

ΜΑΘΗΤΗΣ: – Πολλοί βλέπουν στις διάφορες ανθρώπινες καταστάσεις, καθώς και στο σκληρό πεπρωμένο των ζώων μια απόδειξη της ανυπαρξίας ενός Θεού δημιουργού. Σύμφωνα μ' αυτούς, για να υφίσταται το Υπέρτατο Καλό, ο Θεός θα έπρεπε να κάνει κάθε πλάσμα κάθε ζωντανού είδους το ίδιο ευτυχισμένο, όπως κι ένα άλλο. Αφού όμως οι άνθρωποι και τα ζώα κάθε είδους δεν είναι όλα εξ ίσου ευτυχισμένα, ο Θεός δεν είναι το Υπέρτατο Καλό. Συνεπώς δεν υπάρχει Θεός.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: – Εδώ υπάρχει μία λανθασμένη σκέψη, Παιδί μου, στην έννοια που οι άνθρωποι έδωσαν στον όρο: Υπέρτατο Καλό. Ο Θεός δεν θα μπορούσε να προσδιοριστεί μ' αυτό τον τρόπο. Ο Θεός έδωσε ζωή στο πιο στοιχειώδες δημιούργημα που υπάρχει στον κύκλο του Αμπρέντ, στο πιο βαθύ σκοτάδι του Αννούν. Εκεί περιστρέφεται, σε μια κατάσταση που είναι πολύ κοντά στον απόλυτο θάνατο, η αρχή της Ζωής. Σύμφωνα με τους νόμους που διέπουν τη μεταμόρφωση των ειδών, το πλάσμα αναπτύσσεται. Περιέρχεται στην κατάσταση ελευθερίας μέσα στην ανθρωπότητα, και αποκτά

συνείδηση του εαυτού του. Μπορεί, λοιπόν, να διαλέξει. Του είναι επιτρεπτό να πάει προς την κατεύθυνση του Καλού ή του Κακού. Αν ακολουθήσει τη φωνή του Καλού, θα επιτύχει σιγά - σιγά την κατάσταση της μακαριότητας του Γκουενβέντ. Εάν κατευθυνθεί προς το Κακό, κατέρχεται και πάλι στο Αν-νούν.

Μας είναι ευκολότερο και περισσότερο παρηγορητικό να σκεφθούμε ότι ο Θεός είναι Αιώνιος, Παντοδύναμος και Πανάγαθος και ότι δεν έχει αδικήσει κανένα από τα πλάσματά του. Όλα πλάστηκαν απ' Αυτόν με την ίδια τάξη και με την ίδια αδυναμία. Το χάρισμα της ελεύθερης βούλησης που έχει δοθεί, θα γίνει για όλα τα ανθρώπινα όντα, στο τέλος της παρούσας ζωής, ένας ακριβής λογαριασμός των καλών και των κακών πράξεών τους, κι αυτός ο λογαριασμός θα προσδιορίσει την κοσμογονική τους κατάσταση μετά τον θάνατο, καθώς και την γήινη κατάσταση στην οποία θα εισέλθουν κατά τη διάρκεια μιας νέας ενσάρκωσης.

ΜΑΘΗΤΗΣ: - Θα ήθελα να ξέρω, εάν ο άνθρωπος που θα τοποθετηθεί στη γη σε μια κατάσταση δυστυχίας, παρά την ανωτερότητα του πνεύματός του, δεν απόλαυσε, σε μια προηγούμενη ζωή, μια κατάσταση ανώτερη και περισσότερο κατάλληλη για την ανωτερότητα του πνεύματός του.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: - Αναμφίβολα πληρώνει για κάποιο ελάττωμα της προηγούμενης ζωής του. Στο τέλος της παρούσας ύπαρξής του θα μπορέσει σίγουρα ν' ανέλθει και πάλι τις δύο βαθμίδες που θα κατέβει.

ΜΑΘΗΤΗΣ: - Ένας διευθυντής επιχειρήσεων, ένας εργοδηγός, αυστηρός και σκληρός προς εκείνους που εξαρτώνται απ' αυτόν και προς τους κατωτέρους του, κι ο οποίος παίζει με την υγεία τους, με τον πόνο τους και με την ζωή τους,

ένας βουλευτής προδότης και κλέφτης, ένας κυβερνήτης χωρίς καρδιά, ένας βασιληάς χωρίς οίκτο πρέπει να βρίσκονται, φαντάζομαι, σε κατάσταση πτώσης.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: – Ναι, δεν μπορεί να είναι αλλοιώς. Θα πληρώσουν το χρέος τους σε μια μελλοντική ύπαρξη. Εάν δεν ήταν έτσι, θα είχαμε το δικαίωμα ν' αρνηθούμε την δύναμη του Θεού, καθώς και την αγάπη του.

ΜΑΘΗΤΗΣ: – Έχουμε δει δολοφόνους να έχουν μια ανώτερη ευφυΐα. Ποιός θα μπορούσε να μας πει, εάν σε μια προηγούμενη ζωή αυτά τα πνεύματα δεν είχαν προχωρήσει μακριά και βρίσκόντουσαν στον δρόμο της τελειοποίησης;

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: – Ναι, αυτοί είναι οι συνειδητοί δολοφόνοι. Βαδίζουν στο δρόμο του Κακού. Αυτοί βρίσκονται σε κατάσταση παλινδρόμησης, προς τον Ανοούν, και αυτή η κατάσταση μπορεί να παραταθεί για πολλές ζωές που θ' ακολουθήσουν.

ΜΑΘΗΤΗΣ: – Από την άλλη πλευρά βλέπουμε εγκληματίες που δεν διαθέτουν παρά μια μειωμένη ευφυΐα. Είναι εύκολο να διακρίνει κανείς ότι ενεργούν ασυνείδητα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: – Ίσως να πρέπει να δούμε σ' αυτό ένα παράδειγμα για εκείνο που μιλούσαμε προηγουμένως, και που αγγίζει το όριο μεταξύ του ζωώδους και του ανθρώπινου, εκεί όπου αγγίζουν το ένα το άλλο. Ίσως εδώ να έχουμε το πλάσμα που βγαίνει από το ζωώδες για να εισέλθει στο ανθρώπινο.

ΜΑΘΗΤΗΣ: – Δεν υπάρχει κάποια διάκριση μεταξύ του Ανθρώπου και του Ζώου που θα πρέπει να ορίσουμε;

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: – Ίσως να υπάρχει, ίσως να μην υπάρχει εναλλαγή. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι το ζωώδες ξεκινά από τον πιο χαμηλό βαθμό του ανθρώπινου, όπως μπορούμε και να φανταστούμε, ότι ο καταστάσεις του ζωώδους είναι ανα-

κατεμένες η μία με την άλλη ή, διαφορετικά, με τις καταστάσεις του ανθρώπινου. Υπάρχουν, αλήθεια, ζώα που το πνεύμα τους φαίνεται να έχει επιτύχει ένα επίπεδο πιο ανεπτυγμένο απ' το επίπεδο ορισμένων ανθρώπων. Αυτά αποτελούν τους σοφούς μεταξύ των ζώων, όπως υπάρχουν σοφοί ανάμεσα στους ανθρώπους. Η ευφυΐα-λογική τους βρίσκεται υψηλότερα από των άλλων ζώων. Ανακαλύπτουμε σ' αυτά καλωσύνη, γνώση και κρίση. Έχουμε πολλές φορές ακούσει να επαναλαμβάνεται από ανθρώπους κάθε πίστης, από επιστήμονες κι από αμόρφωτους, ότι δεν υπάρχει ούτε πνεύμα, ούτε ευφυΐα στα ζώα, τίποτα εκτός από το ένστικτο. Ποιός ξέρει εάν όλα αυτά τ' ανώτερα ζώα δεν έχουν διατρέξει όλους τους βαθμούς του ζωώδους, μέσα στο πλαίσιο που προορίζεται για το είδος τους, και δεν έχουν φτάσει στο επίπεδο που πρέπει να τους επιτρέψει το πέρασμα στην ανθρώπινη κατάσταση;

Ίσως, επίσης, να βρίσκονται σ' αυτή την κατάσταση του ζωώδους που είναι τοποθετημένη ανάμεσα σε δύο καταστάσεις του ανθρώπινου.

Πολλά ζώα συναντρέφονται τον άνθρωπο, σαν να ήθελαν να εισέλθουν στην κατάσταση του ανθρώπινου. Μετά από τον θάνατο ίσως να είναι ικανά να εισέλθουν. Τι σημασία έχει; Αρκεί να θυμόμαστε ότι υπάρχουν ζώα που είναι ανώτερα και καλύτερα από μερικούς ανθρώπους. Η λαϊκή σοφία λέει: «Τίποτα δεν λείπει απ' αυτό το ζώο, μόνο μιλιά που δεν έχει». Όσο για την ομιλία του Ανθρώπου; Υπάρχει ομιλία κι ομιλία.

ΜΑΘΗΤΗΣ: – Δίνουμε το σκύλο για παράδειγμα πίστης. Ο σκύλος του τυφλού δεν δοκιμάζει ούτε μια στιγμή χαράς. Κανονίζει το βάδισμά του σύμφωνα με το βάδισμα του κυρίου του. Του δίνει όλη του την προσοχή. Οι άλλοι σκύλοι πηδάνε και τρέχουν στον δρόμο. Αυτός δεν φαίνεται ν' αντιλαμβάνεται

τη ζωηράδα τους, σαν αυτά τ' ανέμελα ζώα να μην ανήκαν στην ράτσα του.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: – Ανήκουν στην ίδια ράτσα σ' ό,τι αφορά το υλικό σώμα. Δεν είναι όμως του ίδιου βαθμού από την άποψη του πνεύματος. Δεν ζουν στο ίδιο επίπεδο.

ΜΑΘΗΤΗΣ: – Συχνά διασταυρωνόμαστε στο δρόμο με ανθρώπους, που φαίνονται να μας μισούν σαν εχθρούς. Και όμως δεν υπήρξε ποτέ ανάμεσά μας (εκτός κι αν υπήρξε σε προηγούμενη ζωή) ούτε φιλονεικία ούτε διαμάχη. Συχνά, επίσης, έχουμε συναντήσει ζώα που μας κοίταζαν σαν αδελφούς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ - Η εξήγηση αυτού του φαινομένου βρίσκεται στο ότι σε πείσμα των όσων μας διδάσκουν, οι αισθήσεις μας είναι περισσότερες από πέντε. Κατέχουμε τουλάχιστον την αίσθηση της συμπάθειας (για να μην μιλήσουμε για τις άλλες). Υπάρχουν ζώα, όπως τα περισσότερα ή οι μέλισσες που έχουν την αίσθηση της κατεύθυνσης. (Προσανατολισμού).

Όλα τα πλάσματα έχουν εξ ίσου αυτή την αίσθηση που εγγυάται και διατηρεί την ζωή του είδους. Υπάρχει, λοιπόν, από άνθρωπο σε άνθρωπο, από ζώο σε ζώο, καθώς επίσης και από το ζώο προς τον άνθρωπο συμπάθεια ή στοργή.

ΜΑΘΗΤΗΣ: – Και για να κρίνουμε το πνεύμα του, μπορούμε να εμπιστευτούμε τα χαρακτηριστικά της φυσιογνωμίας του ανθρώπου, τον καθρέπτη των ματιών του;

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: – Κάτω από την πιο ευχάριστη μορφή, κάτω από τη μάσκα του προσώπου μπορεί να κρύβεται ένα πνεύμα παραδομένο στα χειρότερα ελαττώματα, ένα πνεύμα που βρίσκεται σε παλινδρόμηση προς το Άννούν. Όταν αυτό το πνεύμα θα μετενσαρκωθεί για μια καινούργια ζωή, θα βρεί το σώμα που του ταιριάζει για την ίδια του την πτώση.

Αντίθετα, κάτω από μια μορφή που θυμίζει όψη ζώου, μπορεί να κατοικεί ένα ανώτερο πνεύμα, ένα πνεύμα σε άνοδο στο δρόμο του Καλού.

ΜΑΘΗΤΗΣ: – Οι άθεοι λένε: «Όταν πεθαίνουμε, πεθαίνουμε για τα καλά». Λίγοι άνθρωποι πιστεύουν ότι μπορεί να ζούμε μετά τον θάνατο.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: – Εάν δίδεται η δυνατότητα στο ον να γεννηθεί στη ζωή μια φορά, γιατί να μη του δοθεί και η δυνατότητα να έρθει στη ζωή δύο φορές, δέκα, εκατό, χίλιες φορές;

ΜΑΘΗΤΗΣ: – Αυτή η πίστη σε μια μόνο ζωή δεν έρχεται σε αντίφαση με την πίστη μας στη θεία δικαιοσύνη;

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: – Σαφώς! Τίποτα δεν θα ήταν πιο ανέντιμο από το να δημιουργεί κανείς για τη διάρκεια μιας μόνο ζωής ευτυχείς και δυστυχείς, πλούσιους και φτωχούς, όντα γεμάτα ζωή ή αρρώστους και ανάπηρους, διανοούμενους ή τρελλούς. Υπάρχει ένας νόμος του είδους που κανονίζει την ανάπτυξη της ευφυΐας, καθώς και την εξέλιξη κάθε πράγματος στη ζωή. Η ανάπτυξη της ευφυΐας και η εξέλιξη της συνείδησης δεν μπορούν να εξηγηθούν παρά με τους νόμους της προοδευτικής βελτιώσεως. Ένα δεντράκι φυτεμένο σε γόνιμη γη μεγαλώνει χάρη στην υγρασία, στο φως και στη ζέστη που απολαμβάνει ανάλογα με τις ανάγκες του. Αν λείψουν αυτά τα στοιχεία, τότε το δεντράκι θα μαραθεί, θα πεθάνει.

ΜΑΘΗΤΗΣ: – Εάν σας κατάλαβα καλά, Σεβαστέ Διδάσκαλε, ολόκληρη η ανάπτυξη της ανθρώπινης Συνείδησης δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί κατά την διάρκεια μιας μόνο ζωής.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: – Ο νόμος των ειδών που κανονίζει την πρόοδο της νοημοσύνης, δεν κατοικεί καθόλου εκεί όπου ψά-

χουν να βρουν οι περισσότεροι άνθρωποι. Περνώντας από τα διάφορα σώματα, το πνεύμα αναπτύσσεται. Πάνω στην αμμουδιά, παραδείγματος χάρη, βλέπουμε ένα μικρό ζώο, ένα είδος καβουριού, που διαλέγει την κατοικία του ανάλογα με το μέγεθός του, και τ' ονομάζουμε «Βερνάρδος ο Ερημίτης». Σε κάθε σταθμό της ανάπτυξής του, ψάχνει για ένα καινούργιο άδειο κοχύλι.

ΜΑΘΗΤΗΣ: – Αυτό με οδηγεί να μιλήσω για την συγγένεια των πνευμάτων και των σωμάτων. Πώς μπορεί το πνεύμα να βρίσκει κάθε φορά στην οικογένειά του ένα σώμα κατάλληλο γι' αυτό;

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: - Το πνεύμα δεν επιταγχύνει όλη την προοδευτική ανάπτυξή του μέσα στην ίδια οικογένεια σύμφωνα με την συγγένεια των σωμάτων. Το σώμα είναι ένα στοιχείο. Το πνεύμα είναι ένα άλλο. Χωρίς αυτό, μέσα σε μια οικογένεια, θα βλέπαμε τα πνεύματα σε συνεχή πρόοδο από τη μια γενιά στην άλλη. Κάτι τέτοιο όμως, δεν συμβαίνει. Δεν είναι σπάνιο ένας πατέρας να εκδηλώσει ένα πνεύμα ανώτερο από του γιού του. Πολλές γενιές αδύνατα πνεύματα μπορεί να διαδέχονται το ένα το άλλο στην ίδια οικογένεια και ξαφνικά αναπηδά ένα ανώτερο πνεύμα. Δεν θα βοηθούσε τα πνεύματα συνεχής παλινδρομηση μέσα στους κόλπους της ίδιας οικογένειας για πολλές γενιές. Έχουμε καθημερινά παραδείγματα αυτού του γεγονότος. Από πατέρα που έχει πνεύμα εκλεπτυσμένο βλέπουμε να γεννιέται παιδί χωρίς ηθική αξία. Τα σώματα φέρουν συχνά παλαιά ελαττώματα της οικογένειας. Ο νόμος της συγγένειας των σωμάτων είναι εμφανής. Ο νόμος της συγγένειας των πνευμάτων δεν εξαρτάται από τον νόμο που αφορά τα σώματα.

ΜΑΘΗΤΗΣ: – Αφού υπάρχουν οικογενειακά ελαττώματα, πώς μπορούν τα πνεύματα να προσαρμοστούν;

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: – Ό,τι κι αν ήταν οι προηγούμενες οικογένειες, όταν ένα πνεύμα έρχεται να εμψυχώσει ένα καινούργιο σώμα, τα στοιχεία που αποτελούν αυτό το σώμα πρέπει αναγκαστικά, ακόμα και παρά την θέληση του ίδιου του πνεύματος, ν' αποκαλύψουν τα ελαττώματά του. Για παράδειγμα: Το πουλί που κάθεται πάνω σ' ένα κλαδί, δεν μπορεί ν' αντισταθεί στο κούνημα του κλαδιού από τον άνεμο. Όσο ψηλά κι αν βρίσκεται, το πνεύμα δεν μπορεί ν' ανθίσταται συνεχώς και να πραγματοποιεί τον θρίαμβό του πάνω σε μια αχαλίνωτη κίνηση, η οποία είναι αποτέλεσμα των σωματικών ελατωμάτων.

ΜΑΘΗΤΗΣ: – Πώς γίνεται ο Θεός να έχει δημιουργήσει ζώα κακοποιά και άχρηστα;

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: – Για τους ανθρώπους που έχουν διαφορετική κρίση, μπορεί να υπάρχουν ζώα κακοποιά και άχρηστα. Είναι, όμως, έτσι στην πραγματικότητα; Όλα τα ζώα έχουν αναμφίβολα το λόγο υπαρξής τους, προπάντων, εάν πιστεύουμε ότι όλες οι καταστάσεις ζωής που είναι απαραίτητες για την βελτίωση και την πρόοδο του Πνεύματος, προετοιμάστηκαν από τη Δημιουργία. Πρέπει να έχει περάσει κανείς από όλους τους πόνους, τους αγώνες, από όλες τις ανάγκες, όλες τις δυστυχίες, όλες τις προσβολές, όλες τις χαρές. Δεν μπορούμε να έχουμε λογική σκέψη παρά μόνον γι' αυτά ακριβώς που γνωρίζουμε καλά, και δεν γνωρίζουμε τίποτε καλά, αν δεν έχουμε πείρα. Πόσες υπάρξεις, εκατοντάδες, χιλιάδες, δεν έχουν ανάγκη να ζήσουν σ' όλο το Αννούν, για ν' αποκτήσουν κατόπιν Συνείδηση. Οι Δρυϊδες έλεγαν: «Δεν υπάρχει καμμία ομοιότητα ανάμεσα σε δύο μορφές και κάθε μορφή έχει μια

αιτία, μία αμοιβή, μία γνώση, μια κατάσταση, μια κυριαρχία». «Απ' εδώ προέρχεται η αναγκαιότητα να περάσει κανείς απ' όλες τις μορφές προτού να επιτύχει την τελειότητα». (Βάρδα: I, 131).

ΜΑΘΗΤΗΣ: – Γιατί τα διακεκριμένα πνεύματα, τα εκπαιδευμένα, μειλίχια, άξια να επιτύχουν καταστάσεις εξυψωμένες, παραμένουν συχνά περιορισμένα σε κατώτερες καταστάσεις, καθόλου προνομακές;

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: – Είναι αρκετό γι' αυτούς να μπορούν να θρέψουν το σώμα τους στη διάρκεια τη δοκιμασίας που θα τους επιτρέψει να γίνουν καλύτεροι. Η συνείδησή τους τα φωτίζει για να βλέπουν πόσο αδύνατη είναι η αξία του πλούτου και των τιμών που παρουσιάζονται μπροστά τους. Να, γιατί δεν τους δίνουν σημασία. Δεν προσκολώνται σ' αγαθά που είναι φθαρτά. Οι άνθρωποι απορούν που τους βλέπουν μερικές φορές να πεθαίνουν με όλη τους τη δύναμη, στο άνθος της νεότητάς τους. Δεν υπάρχει χρόνος να θρηνήσουμε γι' αυτούς τους πρόωρους θανάτους. Γιατί να παραταθεί η εμπειρία, όταν έχει επιφέρει όλους τους καρπούς της, όταν έχει στην πραγματικότητα λήξει; Μια κατάσταση ζωής έχει επιτευχθεί.

ΣΚΕΨΕΙΣ: – Με σκοπό την τελειοποίηση, δύο πνεύματα μπορούν να ορίσουν συνάντηση σε μιαν άλλη ζωή. Ανάμεσα σε δύο ανθρώπους που πιστεύουν ότι συναντιούνται για πρώτη φορά, υπάρχει περίπτωση να ξαναβρεθούν μαζί. Εν τούτοις, πιστεύουμε ότι γνωρίζοντουσαν για πολύ καιρό. Όταν έτυχε ο Ιωάννης Λε Φουστέκ και εγώ ο ίδιος να συναντηθούμε στη ζωή για πρώτη φορά, είχαμε αμέσως την πεποίθηση ότι γνωρίζομασταν από καιρό.

Οι άνθρωποι των γραμμάτων συχνά αναφέρονται σε αδελφές

ψυχές. Λένε αλήθεια χωρίς να το γνωρίζουν. Υπάρχουν αδελφές ψυχές (αδελφικά πνεύματα).

«Μην εγκαταλείπεις το χωριό σου... Εκεί κάτω είναι ο αγώνας για τη ζωή. Εκεί βασιλεύουν η ακολασία και η συμφορά. Μείνε στο χωριό».

Αυτό συνιστούν οι περισσότεροι από τους ιεροκήρυκες. Ναι, αλλά από κει κάτω θα προέλθει, συχνά και η πρόοδος. Στον αγώνα για ύπαρξη, το πνεύμα κερδίζει δυνάμεις. Η Γνώση αναβλύζει από τον σκληρό φλοιό της. Όσο πιο γρήγορα και καλύτερα αναρριχηθούμε στην πλαγιά, τόσο πιο γρήγορα και τόσο καλύτερα θα φτάσουμε στην κορυφή του βουνού απ' όπου θα διακρίνουμε τον απέραντο ορίζοντα και το φως.

Δεν πρέπει να διδάσκουμε την ακινησία. Πρέπει να μάθουμε τη ζωή, να εισχωρήσουμε στα μυστικά που μας περιβάλλουν.

Δεν είναι καθόλου ο Ιουδαϊσμός που κληροδότησε στους Κέλτες την Παλαιά Διαθήκη, αλλά ο αρχαίος Δρυϊδισμός.

Η Δύναμη νικά την Δικαιοσύνη, όμως η Δικαιοσύνη κατατρώγει τη Δύναμη.

Ο Χριστιανός σοφός λέει: «η Τύχη είναι διαβολική, η Δικαιοσύνη είναι θεϊκή».

ΑΝΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ

Δεν υπάρχει καμμία ανομοιότητα ανάμεσα στις ανθρώπινες φυλές, διατείνεται ο Μ. Λε Μετέκ. Οι εύκολες επαφές και συναναστροφές, καθώς και οι μεταναστεύσεις έχουν ανατρέψει και μπερδέψει τις φυλές.

Τα υπεραντλαντικά πλοία, οι σιδηρόδρομοι δεν έχουν καμμία εξουσία στην πανίδα ή την χλωρίδα των περιοχών όπου ελιμενίζονται, ή απ' όπου περνούν. Είναι εμφανές ότι οι σιδηρόδρομοι έχουν πολλαπλασιάσει τις σχέσεις ανάμεσα στους λαούς. Οι συνήθειες μεταβάλλονται κάτω από τα μάτια μας, και θα αρχίσουν να εξομοιώνονται. Το ίδιο και οι αρχιτεκτονικοί ρυθμοί (αυτό εξ άλλου είναι κουτό και γελοίο, γιατί με τα σπίτια όπως και τα ενδύματα πρέπει να επινοούνται ανάλογα με τα κλίματα και τις χώρες). Άρα δεν είναι αυτό που μπορεί να μεταβάλλει το πνεύμα της φυλής.

Οι Γιαπωνέζοι άλλαξαν τις εθνικές τους ενδυμασίες με Ευρωπαϊκές. Κι όμως ένας Βρετανός κι ένας Γιαπωνέζος είναι πάντα το ίδιο διαφορετικοί στο σώμα και στο πνεύμα, όπως ήταν άλλοτε. Χωρίς να πάμε τόσο μακριά μπορούμε ακόμα να βρούμε κάτι καλύτερο. Διαφορετικές είναι οι φυλές που ζουν μέσα στην ίδια χώρα. Πόσο διαφορετικός είναι ο Βρετανός απο ένα Μεσογειακό τύπο!

Η Φυλή είναι υπεράνω του έθνους. Τη διακυβέρνηση του Έθνους θα έπρεπε να την εμπιστευόμαστε στα καλύτερα άτομα της Φυλής.

Κανένας αλλοδαπός δεν πρέπει να παίρνει μέρος στη διακυβέρνηση του Έθνους.

Οι απόγονοι του ξένου δεν πρέπει να γίνονται δεκτοί ανάμεσα στους λαούς της Φυλής, τουλάχιστον μέχρι και της τέταρτης γενιάς και αφού το αίμα της φυλής θα κυλήσει στις φλέβες των απογόνων τους, εν συνεχεία μπορεί να γίνει μια σειρά γάμων ξένων με άτομα της Φυλής.

Σύμφωνα με τον Ιωάννη Λε Φουστέκ, το Έθνος δεν είναι παρά μια επαρχία της Φυλής.

ΣΚΕΨΕΙΣ: – Ένα ανώτερο και σοφό πνεύμα δεν μπορεί ν' αγωνίζεται πάντα εναντίον μιας άτακτης κίνησης που προέρχεται από ελαττώματα του σώματος. Αυτή η άτακτη κίνηση θ' ακολουθείται από εκπλήξεις. Ένα πνεύμα παραδομένο στην αταξία δεν θα εκπλαγεί. Αυτό θα έχει, ίσως, τύψεις, το άλλο όμως, δηλαδή το εξελιγμένο πνεύμα, δεν θα έχει. Γιατί το λάθος (το ξέρει) ήταν ένα ακούσιο λάθος, που το προξένησε μια εξωτερική αιτία.

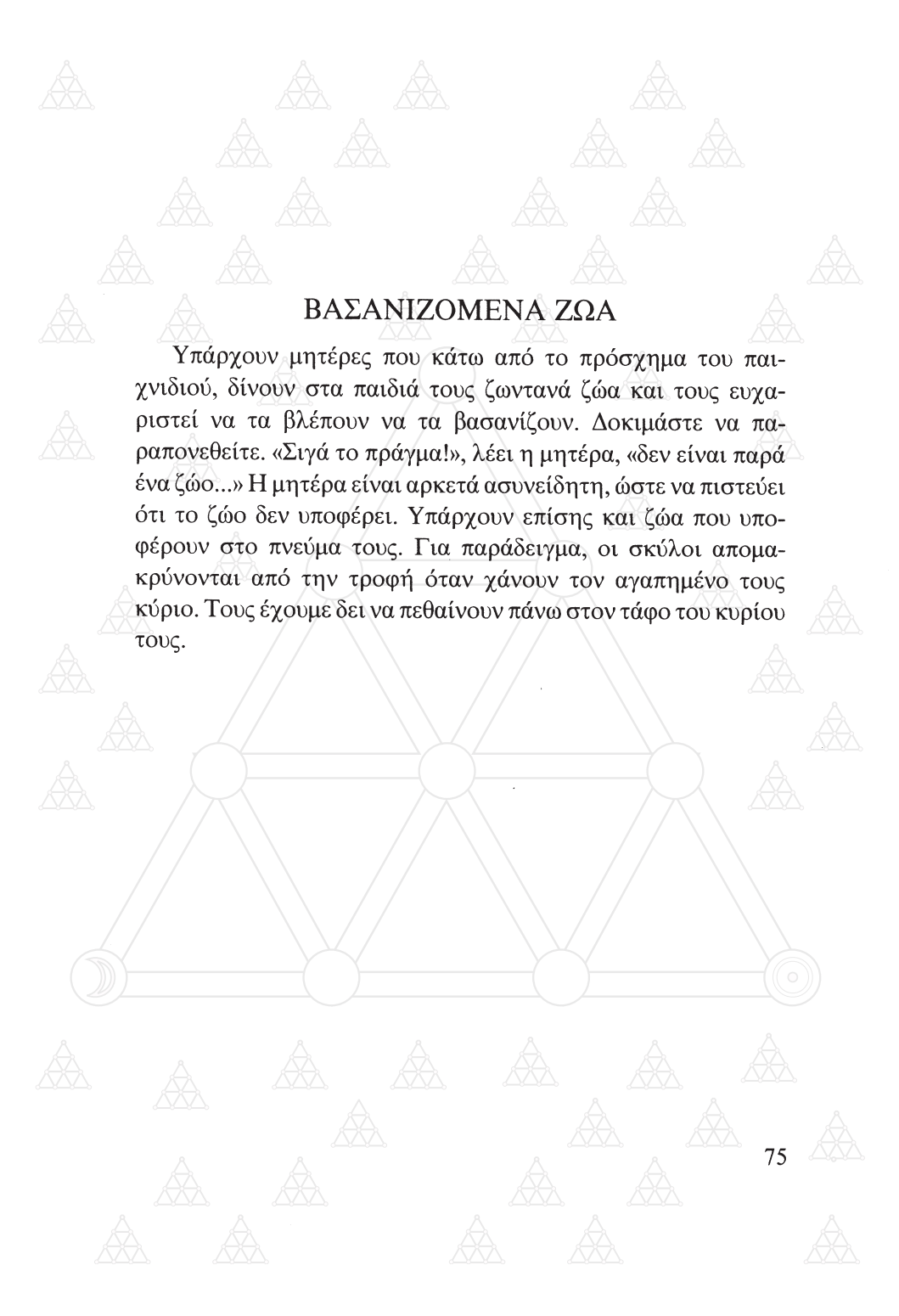
Μέσα στις μεγάλες πόλεις, υπάρχουν οι πτωχοί που κοιμούνται κάτω από τις γέφυρες τις νύκτες του χειμώνα. Αυτοί οι δυστυχισμένοι «δέχονται αξιοπρεπώς» το πεπρωμένο τους. Η κατάσταση αυτών των περιφρονημένων θα φαινόταν φυσική στους Νομοθέτες, στους αστούς, στους άλλους δυστυχείς επίσης. Αυτό θα έπρεπε να θεωρηθεί θαύμα, εάν δεν βλέπαμε κάποια συνέπεια της Αναγκαιότητας. Είναι αυτό που οι αρχαίες Τριάδες ονομάζουν Νόμο της Αναγκαιότητας (Ανκ = αναγκαιότης).

Να δημιουργούν, για να νιώθουν υπερήφανοι για τα ωραία

έργα, αυτή είναι η επιθυμία των περισσότερων ανθρώπων της επιστήμης. Θ' άξιζε καλύτερα ν' αφήσουν να επωφεληθούν οι άλλοι από την επιστήμη που έχουν κατακτήσει.

Αυτός που έχει μελετήσει μέσα στη σιωπή και στη σκιά, αυτός που δεν έχει άλλη επιθυμία από το ν' ανακαλύψει την Αλήθεια, αυτός προχωρεί περισσότερο στο δρόμο του Καλού απ' αυτόν που διψά για έπαινο και τιμές.

Αφού η ζωή δεν είναι παρά μια εμπειρία, ας δεχτούμε χωρίς να παραπονιόμαστε αυτά που μας συμβαίνουν στη ζωή. Ο Δρόμος της δοκιμασίας οδηγεί στη μακαριότητα (στο Γκουενβέντ).

The background of the page is filled with a repeating pattern of small, light gray triangles. These triangles are arranged in a way that they form larger triangular shapes across the entire page. In the center of the page, there is a large, faint geometric diagram. This diagram consists of a large triangle divided into four smaller triangles by lines connecting the midpoints of its sides. At each of the six vertices of this large triangle, there is a circle. The circles at the bottom-left and bottom-right vertices contain a crescent moon and a sun symbol, respectively. The title 'ΒΑΣΑΝΙΖΟΜΕΝΑ ΖΩΑ' is centered above the main text.

ΒΑΣΑΝΙΖΟΜΕΝΑ ΖΩΑ

Υπάρχουν μητέρες που κάτω από το πρόσχημα του παιχνιδιού, δίνουν στα παιδιά τους ζωντανά ζώα και τους ευχαριστεί να τα βλέπουν να τα βασανίζουν. Δοκιμάστε να παραπενοθεείτε. «Σιγά το πράγμα!», λέει η μητέρα, «δεν είναι παρά ένα ζώο...» Η μητέρα είναι αρκετά ασυνείδητη, ώστε να πιστεύει ότι το ζώο δεν υποφέρει. Υπάρχουν επίσης και ζώα που υποφέρουν στο πνεύμα τους. Για παράδειγμα, οι σκύλοι απομακρύνονται από την τροφή όταν χάνουν τον αγαπημένο τους κύριο. Τους έχουμε δει να πεθαίνουν πάνω στον τάφο του κυρίου τους.

Ο ΔΕΣΜΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟ ΖΩΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Υπάρχει ένας δεσμός ανάμεσα στο ζώο και τον άνθρωπο. Η ρήξη αυτού του δεσμού είναι συχνά η αιτία βαθιάς λύπης για το ζώο και για τον άνθρωπο. Πολλοί άνθρωποι το βρίσκουν εξ ίσου δύσκολο ν' αποχωριστούν για πάντα από ένα αγαπημένο τους ζώο – γάτα, σκύλο ή οτιδήποτε άλλο – όπως και το ν' αποχωριστούν από έναν αδελφό, ένα παιδί ή ένα φίλο.

Εξ άλλου, πώς μπορεί κανείς με ήσυχη την καρδιά «να χάσει» ένα ζώο που έχει μεγαλώσει; Ποιός δίνει εξουσία για τη ρήξη των δεσμών που δημιουργήθηκαν με κοινή συμφωνία; Εδώ έχουμε μια κακή πράξη που θα πρέπει να πληρώσουμε κάποια μέρα.

Πώς; Η Τριάδα απαντά: Κατεβαίνοντας όλο το Κενμίλ.

Αγαπάτε το ζώο. Ίσως αυτό το ζώο υπήρξε άνθρωπος. Εσείς οι ίδιοι που είστε άνθρωποι τώρα, υπήρξατε επίσης ζώο. Και αναμφίβολα θα ξαναγίνετε ζώο*. Από άνθρωπος ζώο κ.λπ.

Γιατί ο Θεός δημιουργεί το ένα ή το άλλο πράγμα; Ψάξτε και απαντείστε.

* Η θεωρία της «μετεμψυχώσεως» και όχι της «μετεσαρκώσεως» δεν είναι αποδεκτή από τις μεγάλες σχολές εσωτερισμού. Η συνείδηση δεν είναι δυνατόν να οπισθοχωρήσει από το ανθρώπινο στο ζωικό βασίλειο.

ΕΑΝ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ «Η ΚΟΡΩΝΙΔΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ»...

Σ' αυτήν τη γη η πνευματική ζωή φαίνεται να έχει βρει τον κανόνα της και τη φωνή της μέσα στην ανθρωπότητα.

Οι Τριάδες ισχυρίζονται τα εξής: οι τελευταίες καταστάσεις της ζωής του πνεύματος πραγματοποιούνται μέσα στην ανθρωπότητα.

(Εδώ θεωρούμε τον Άνθρωπο ως ένα ζωϊκό δημιούργημα).

Ποιός θα μπορούσε να πει, εάν το πνεύμα δεν θα ήταν ικανό ν' ακολουθήσει μιαν άλλη οδό; Ποιός θα μπορούσε να πει ότι ένα προϊστορικό ζώο δεν θα μπορούσε να γίνει η κορωνίδα επί του συνόλου των άλλων ζώων, όπως ακριβώς κι ο προϊστορικός άνθρωπος, και, περνώντας απ' όλα τα στάδια, όπως έκανε ο Άνθρωπος, να επιτύχει την τελειοποίησή του και τέλος να διασχίσει όλες τις βαθμίδες του πολιτισμού επάνω στις οποίες ανήλθε ο άνθρωπος;

Οι κάστορες ζούν σε μια κοινωνία με τάξη. Έχουν μια αρχιτεκτονική. Ακόμα και σήμερα βρίσκουμε μια τάξη στη ζωή των μελισσών και των μυρμηγκιών. Γιατί οι ελέφαντες, που είναι επίσης έξυπνα ζώα, δεν θα μπορούσαν να ακολουθήσουν τον δρόμο της προόδου, μέχρι να συγκροτήσουν μια πραγματική κοινωνία, πολιτισμένη, εάν δεν παρεμποδίζονταν από το ανθρωπινό είδος και δεν κρατιόνταν στο ζυγό μιας κατώτερης κατάστασης;

Είναι φανερό ότι η ανθρώπινη φυλή βασιλεύει στη δημιουργία, γιατί έχει κάνει τις φυλές των ζώων σκλάβους ή

τα έχει καταδικάσει στην αγριότητα. Εάν συνέβαινε η ανθρωπινή φυλή να εξαφανιστεί ξαφνικά από τη γη, γιατί τη θέση της να μην την καταλάμβανε ένα είδος ζώου που θα προόδευε στο πνεύμα και στην τελειότητα, ώσπου να γίνει με τη σειρά του η κορωνίδα των πλασμάτων που βρίσκονται στην πνευματική τάξη;

Ας ονειρευτούμε, αν θέλετε. Να, μια ακτή απομονωμένη, ένα μακρινό νησί στο μέσο του ωκεανού. Κανένα ανθρώπινο ον που πρόέρχεται από κάποια γνωστή χώρα δεν κατέβηκε ποτέ εδώ. Κάπως έτσι δεν έφτασε ο Χριστόφορος Κολόμβος στην Αμερική; Ε! λοιπόν! κάποια μέρα, τυχαίνει το πλοίο σας να πιάσει σ' αυτό το νησί. Κατεβαίνετε στη στεριά. Και να, που έρχεται προς το μέρος σας ένα κοπάδι ζώα που μοιάζουν αρκετά με ανθρώπινα όντα. Περιπατούν στα δύο πόδια, η ράχη τους όμως είναι κυρτή και τα χέρια τους αγγίζουν τη γη. Τα μάτια τους είναι μισοσβυσμένα στο πρόσωπο τους. Οδηγούνται από ένα Κένταυρο που τα μάτια του πετούν σπίθες από εξυπνάδα. Το βάδισμά του είναι ανάλαφρο και πιο σβέλτο από του ανθρώπου.

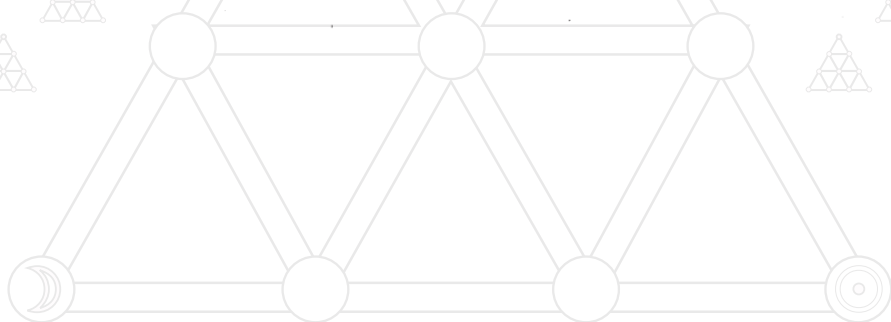
Ο Κένταυρος μιλά μια καταπληκτική γλώσσα και δίνει διαταγές στους ανθρώπους - ζώα που βρίσκονται υπό την καθοδήγησή του. Και οι υποδουλωμένοι άνθρωποι βαδίζουν φοβισμένοι και βουβοί. Πιο πέρα διακρίνουμε κι άλλους ανθρώπους - ζώα που σκάβουν το έδαφος, και μερικούς άλλους που σπρώχνουν ένα καρότσι. Όλοι διευθύνονται από Κενταύρους, που είναι κι αυτοί γεμάτοι υπερηφάνεια όπως κι ο πρώτος. Εδώ θα ξυπνήσουμε εάν το θέλετε, γιατί θα έχουμε να πούμε εκπληκτικά πράγματα μετά απ' αυτά που θα έχουμε δει. Σ' αυτό το νησί, το είδος μας δεν θα μπορούσε να προοδεύσει αρκετά γρήγορα, γιατί θα επικρατούσε η φυλή των κενταύρων.

Σ' αυτό το νησί ο Κένταυρος θα γινόταν βασιλιάς της δημιουργίας, ακριβώς όπως ο άνθρωπος έγινε κύριος στις χώρες που γνωρίζουμε.

Γιατί σε μια άλλη σφαίρα του σύμπαντος να μην υπάρχουν άλλα πλάσματα, όλων των ειδών, διαφορετικά από αυτά που κατοικούν στη σφαίρα στην οποία δώσαμε το όνομα Γη;

Τί μορφές έχουν ενδυθεί αυτά τα ζώα; Χωρίς αμφιβολία αυτές οι μορφές είναι πολύ διαφορετικές από κείνες που συναντάμε στη γη. Τί είναι ο Άνθρωπος εδώ κάτω; Ποιό είναι το ζώο; Τα πνεύματα, από την αρχή της δημιουργίας, πετούν και ξαναπετούν από τη μια σφαίρα στην άλλη, από εκείνη ή την άλλη σφαίρα προς τη Γη, στην αναζήτηση μιας σωματικής μορφής, ικανής να οδηγήσει στην τελειότητα, δηλαδή μετά από το πέρασμα στο Αμπρέντ στον κύκλο του Γκουενβέντ.

(Στη θέση του Κενταύρου που πήρα για παράδειγμα, θα μπορούσα να είχα πάρει τον Κάστορα ή τον Ελέφαντα, που έχουν το πλεονέκτημα να είναι και αληθινοί).

ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΘΕΝΤΑ ΖΩΑ

Υπάρχουν αρκετά είδη εκπολιτισθέντων ζώων, που ζουν, όπως κι η ανθρώπινη φυλή, σε κοινωνίες: κάστορες, μέλισσες, μυρμήγκια, κ.λπ.

Η πιο περίεργη είναι αναμφίβολα η κοινωνία των τερμιτών ή λευκών μυρμηγκιών. Το μέγεθος δεν έχει σημασία. Τί είναι το μεγάλο; Τί είναι το μικρό; Τί είναι το μήκος ή το πλάτος σε σύγκριση με το άπειρο; Ο άνθρωπος είναι μεγάλος ή μικρός; Η σκνίπα είναι μεγάλη ή μικρή; Αληθινά, μπροστά στο Άπειρο, ο άνθρωπος και το μυρμήγκι έχουν το ίδιο μέγεθος, και το σώμα του ανθρώπου δεν καταλαμβάνει μεγαλύτερο χώρο μέσα στον απεριόριστο αιθέρα απ' αυτόν που καταλαμβάνει ένα μυγάκι.

Πόσο θαυμαστή είναι η ζωή και η εργασία μέσα σε μια κυψέλη από μέλισσες! Δεν έχουμε παρά να συμβουλευτούμε κάποια μελέτη πάνω σ' αυτά τα έντομα. Όπως και οι κάστορες, οι τερμίτες είναι αρχιτέκτονες ανώτερης ευφυΐας. Το ζώο είναι μικρό, όμως οι κατοικίες είναι τεράστιες. Το έντομο έχει μήκος τρία έως δέκα χιλιοστά και τα κτίσματά φθάνουν σε ύψος 6 μέτρων! Η Βασίλισσα είναι ασυγκρίτως μεγαλύτερη από έναν υπηκόό της. Περνά τη ζωή της γεννώντας αυγά και μπορεί να γεννήσει χίλια αυγά την ώρα. Αυτά τα όντα έχουν την δύναμη να δώσουν στα νεογνά διαφορετικά χαρακτηριστικά σώματος και πνεύματος. Γιατί, βλέποντας τα έργα τους, πρέπει πράγματι να παραδεχθούμε, ότι αυτά τα όντα έχουν ένα πνεύμα, όπως και οι άνθρωποι που ζουν σε κοινωνία. Υπάρχουν στις

κοινωνίες των τερμιτών εργάτες όλων των ειδικοτήτων. Μερικοί είναι τυφλοί, άλλοι είναι χωρίς φτερά, άλλοι δεν έχουν, μερικοί έχουν φύλο, άλλοι στερούνται, μερικοί είναι οπλισμένοι, άλλοι στερούνται όπλων. Όλοι προορίζονται να ζήσουν τη ζωή τους στο βαθύ σκοτάδι. Πηγαίνουν σ' αναζήτηση τροφής, αλλά για να βοηθήσουν την φυλή τους δεν την καταβροχθίζουν. Αυτές οι τροφές, μεταβλημένες μέσα στο σώμα τους, πρέπει να χρησιμοποιηθούν για να θρέψουν τους άλλους τερμίτες, που δεν είναι σε θέση να χωνέψουν την τροφή στην αρχική μορφή της. Επεξεργάζονται επίσης ένα είδος μανιταριού, λιπαίνουν τις καλλιέργειές τους και προετοιμάζουν τροφή από την συγκομιδή τους. Αυτοί που βλέπουν καλά βγαίνουν για να τεκνοποιήσουν, αλλά μόλις εκτελέσουν το καθήκον της διαιώνισης της φυλής, πεθαίνουν. Δεν τους έχουν πλέον ανάγκη. Τα πτώματα μαζεύονται για να χρησιμεύσουν σαν τροφή στους άλλους.

Πού πηγαίνουν τα χέλια του γλυκού νερού για την ωτοκία τους; Πέρασε καιρός χωρίς να το γνωρίζουμε. Κατεβαίνουν από τους ποταμούς όπου έζησαν και κατορθώνουν να φτάσουν στην θάλασσα. Πού πηγαίνουν στη συνέχεια; Πώς να το μαντέψουμε; Πώς βρίσκουν το δρόμο μέσα από την απέραντη θάλασσα; Σήμερα οι επιστήμονες κατόρθωσαν να εισχωρήσουν στο μυστήριο. Έμαθαν ότι όλα τα χέλια του γλυκού νερού πηγαίνουν στην μέση του Ατλαντικού Ωκεανού σ' έναν τόπο που ονομάζεται Θάλασσα των Σαργασών. Εκεί, ανάμεσα στα φύκια, βρίσκουμε τους γόνους των ψαριών. Τα νεογνά δεν μπορούν να ζήσουν στ' αλμυρό νερό για πολύ χρόνο. Παίρνουν το δρόμο που ακολούθησε η μητέρα για να ξαναβρούν τα ποτάμια της Ευρώπης ή άλλων ακτών όπου ζει το είδος.

ΑΙΘΕΡΑΣ Ή ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Το ιερό Βιβλίο λέει ότι το Φως δημιουργήθηκε τη δεύτερη ημέρα της Δημιουργίας, δηλαδή, πριν από την Ήλιο. Όπως τ' άλλα άστρα, ο Ήλιος δεν είναι παρά ένα άστρο στο κέντρο του σύμπαντος. Μόνο μέσα από τον Αιθέρα μπορεί ο Ήλιος να μας στείλει το φως του. Με τον Αιθέρα προβάλλουμε σήμερα εμείς οι ίδιοι τα ρεύματα του ηλεκτρισμού. Χωρίς τον αιθέρα δεν υπάρχουν καθόλου κύματα.

Να, τι λέει μια παλιά Τριάδα: «Τρία Πράγματα δημιουργήθηκαν ταυτόχρονα: ο Άνθρωπος, η Ελευθερία, το Φως».

Η παλιά Σοφία έψαχνε να βρει στον Αιθέρα την πηγή κάθε δραστηριότητας. Σήμερα οι επιστήμονες κάνουν το ίδιο. Οι επιστήμες ενωμένες μας αποκαλύπτουν τη φύση των πρωταρχικών στοιχείων. Απ' εκεί βλέπουμε, επίσης, ότι πρέπει ν' αναζητήσουμε την προέλευση της Ύλης μέσα στον Αιθέρα. Οι επιστήμονες δεν μπορούν να εξηγήσουν τίποτε με σαφήνεια σε ό,τι αφορά τα γεγονότα της Φύσης. Μόνον ο Αιθέρας έρχεται να φωτίσει τα σκοτάδια που καλύπτουν το μυστήριο. Από τον αόρατο Αιθέρα σχηματίζονται όλες οι υλικές δυνάμεις και αυτή η ίδια η Ύλη. Δέχεται και μεταβιβάζει όλες τις κινήσεις χωρίς ν' αφήνει να χαθεί ούτε μία.

Εάν το Σύμπαν πρέπει κάποια μέρα να τερματίσει, μετά από χιλιάδες χιλιετιών, αυτό δεν θα συμβεί παρά μόνον όταν ο Αιθέρας θα έχει μεταδώσει με την θερμότητα όλη τη δραστηριότητά του στην Ύλη (η Δημιουργία συνεχίζεται κάθε μέρα) και εκείνη τη στιγμή η συνειδητή ζωή θα σκαρφαλώσει

μία βαθμίδα ψηλότερα απ' αυτήν που βρισκόμαστε: Τότε θα έρθει η βασιλεία του Γκουενβέντ, θα είναι το τέλος του Αμπρέντ.

Η Χριστιανική Πίστη δεν είναι καθόλου αντίθετη με τη Δοξασία των Δρουιδών, ούτε με τις καινούργιες ιδέες που φαίνονται να κερδίζουν έδαφος μεταξύ των επιστημόνων στο θέμα του Αιθέρα.

Η Κόλαση και ο Ουρανός θ' απομακρυνθούν από τη συμπαγή Γη και από την ατμόσφαιρά μας, όμως θα τα ξαναβρούμε στα κέντρα του Πνευματικού Ουρανού που δεν έχει όρια. Τίποτε άλλο.

ΣΚΕΨΕΙΣ: Βρίσκουμε το Θεό εκεί που τον αγαπάμε, εκεί όπου τον αναζητάμε, εκεί όπου βάζουμε το ελάχιστο μέρος του εαυτού μας. (Βάρδα, Ι, 184).

Τα τρία μεγαλύτερα αμαρτήματα: Υπερηφάνεια, Αδικία, Σκληρότητα (Βαρδικά Μαθήματα).

ΟΙ ΥΛΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΔΟΞΟΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΥΛΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Οι Δρυΐδες διδάσκουν ότι ο Αιθέρας είναι η μοναδική Ύλη του Κόσμου.

Με τη σειρά του, ο Ιωάννης Λε Φουστέκ, έλεγε ότι ο Αιθέρας είναι μια Πνευματική Θάλασσα και ότι απ' αυτή τη θάλασσα του πνεύματος βγαίνει η μοναδική ύλη του σύμπαντος, δηλαδή, η ίδια η σκληρή ύλη δεν είναι παρά συμπυκνωμένο πνεύμα. Απ' αυτό εξάγουμε ότι:

Αιθέρας = Θεός (εκδηλωμένος) = Θάλασσα πνεύματος = Κοσμική Ύλη.

Μήπως δεν θα μπορούσαν να συνεννοηθούν οι Υλιστές και οι Πνευματόδοξοι;

ΣΚΕΨΕΙΣ: – Ο Ησαΐας είπε: Ο Θεός απλώνει τον Ουρανό σαν τίποτα.

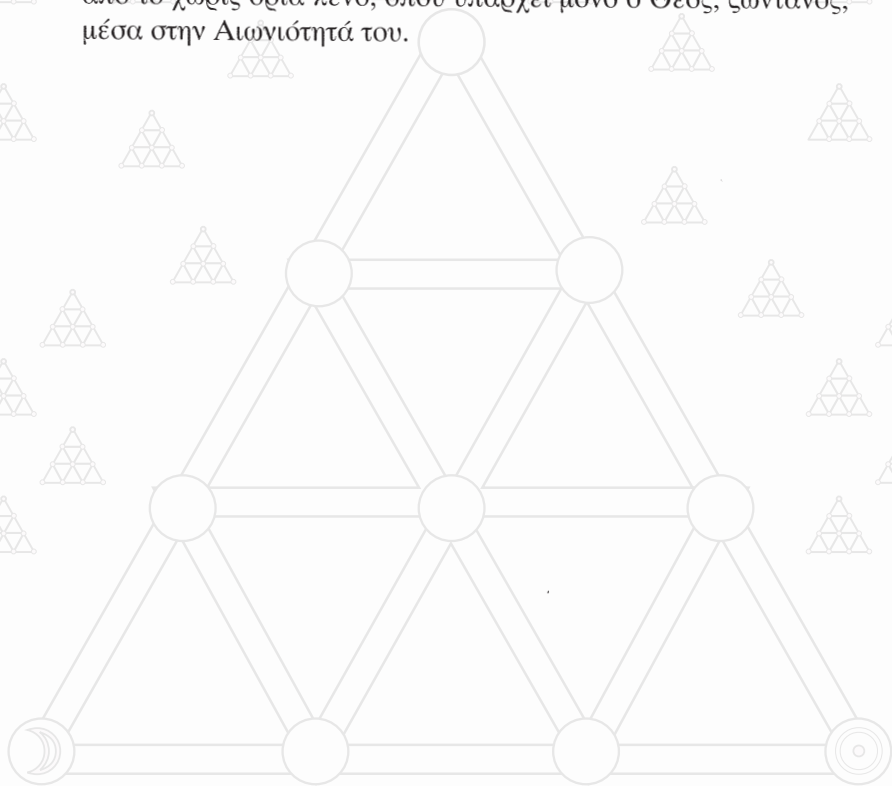
Η δύναμη δεν δημιουργείται, δεν καταστρέφεται, μεταβάλλεται.

Υπάρχει συνεχής ανταλλαγή θερμότητας ανάμεσα στις σφαίρες του Σύμπαντος: κοσμική αλληλεγγύη.

Όταν όλοι οι κόσμοι θα έχουν επιτύχει τον ίδιο βαθμό θερμοκρασίας, όταν δεν θα υπάρχει πια ανάμεσά τους ανταλ-

λαγή θερμότητας, τότε δεν θα υπάρχει πουθενά κίνηση. Όλα τα πνεύματα θα έχουν μεταβεί στο Γκουενβέντ.

Να μια πράξη πίστης και ταπεινοφροσύνης μου: «Προσεγγίζω, χωρίς να προσεγγίζομαι, πάντα τόσο απομακρυσμένος από το χωρίς όρια κενό, όπου υπάρχει μόνο ο Θεός, ζωντανός, μέσα στην Αιωνιότητά του.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΥΚΛΟΙ ΥΠΑΡΞΗΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΧΑΙΟ ΔΡΥΪΔΙΣΜΟ

ΑΜΠΡΕΝΤ, ΓΚΟΥΕΝΒΕΝΤ, ΚΕΟΥΓΚΑΝΤ

ΚΕΟΥΓΚΑΝΤ: Κύκλος που ο Θεός κρατά για τον εαυτό του. Κανένα πλάσμα δεν μπορεί να εισχωρήσει εκεί, ούτε όταν βρίσκεται στη ζωή, ούτε όταν βρίσκεται στην μεταθανάτια κατάσταση.

ΓΚΟΥΕΝΒΕΝΤ: Κύκλος ευδαιμονίας, κύκλος της ευτυχίας, όπου θα περιέλθει το ανθρώπινο πλάσμα, αφού θα έχει περάσει απ' όλα τα στάδια του Αμπρέντ, και αφού θα έχει νικήσει το Κακό και την Καταστρεπτική αρχή.

Στο Γκουενβέντ, ο Άνθρωπος θυμάται όλα τα γεγονότα των προηγούμενων ζωών του και εισέρχεται στην αιώνια ευτυχία.

ΑΜΠΡΕΝΤ: Σ' αυτό τον κύκλο κάθε κατάσταση ζωής βγαίνει από τον θάνατο (με την ένωσή του με τον Αιθέρα). Αυτός ο κύκλος διανύεται από τον Άνθρωπο.

Η αρχή του Αμπρέντ βρίσκεται στο Αन्नούν, τον κατώτερο κύκλο, αυτόν που παρουσιάζει περισσότερο τον απόλυτο θάνατο και μέσα στον οποίο η ζωή αρχίζει να ζυμώνεται.

Το πνεύμα ανέρχεται από τον Αन्नούν για να φθάσει στο Γκομπρέν, τον κύκλο της Δοκιμασίας, δηλαδή της προσπάθειας ή της πείρας (όπου μπορούν να πραγματοποιηθούν ακόμα και άλματα χάρη στα οποία μπορούμε να ανυψωθούμε πιο πολύ).

Μετά από το Γκομπρέν έρχεται το Κενμίλ, ο κύκλος του ζωώδους, όπου ο καθένας συνειδητοποιεί την προσωπικότητά του.

Σημείωση: – Σε ό,τι αφορά τη θέση του Γκομπρέν και του Κενμίλ η Βάρδα, δεν μας δίνει παρά ανεπαρκείς διευκρινίσεις. Κατά τη γνώμη μου δεν μπορούν να είναι τοποθετημένα διαφορετικά απ’ ό,τι δείχνει το πιο πάνω σχεδιάγραμμα. Από το Αννούν (το βάθος), ανυψωνόμαστε στην Ανθρωπότητα περνώντας από το Γκομπρέν και το Κενμίλ. Από την Ανθρωπότητα ανυψωνόμαστε στο Γκουενβέντ (αρκεί να μην παρασυρθούμε προς την κακή κατεύθυνση).

Φτάνοντας από την Ανθρωπότητα στο πιο ψηλό σημείο του Αμπρέντ, το ανθρώπινο ον δεν παύει να τελειοποιείται, ώσπου ν’ ανέλθει στο Γκουενβέντ. Εάν όμως δεν προοδεύει προς το Καλό, και κατευθυνθεί προς το Κακό μπορεί να ξαναπέσει!

Από υπερηφάνεια στο Αννούν.

Από αδικία στο Γκομπρέν.

Από σκληρότητα στο Κενμίλ.

Στη συνέχεια μπορεί ν’ ανέλθει και πάλι, όπως πριν.

Αφού νικήσει το Κακό και την Καταστροφική αρχή στο Αμπρέντ, ο Άνθρωπος ανυψώνεται οριστικά προς το Γκουενβέντ.

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Πολλοί συγγραφείς εκπλήσσονται που καμμία εικόνα του Θεού δεν έχει σχεδιαστεί από τους Δρυΐδες.

Πώς θα μπορούσαν οι Δρυΐδες να δώσουν μια οποιαδήποτε εικόνα του Θεού, αφού, σύμφωνα με τη διδασκαλία τους, ο Αιθέρας ήταν ο ίδιος ο Θεός; Ακολουθώντας τη σύγχρονη επιστήμη ο Αιθέρας είναι η ύλη κάθε πράγματος. Σύμφωνα με κάποιον άλλον, ο Αιθέρας θα ήταν η θάλασσα του πνεύματος. Πώς να δώσουν μια εικόνα του Αιθέρα, με το ξύλο ή την σκαλιστή πέτρα, με το χρώμα, ή με την βοήθεια μιας γκραβούρας; Δεν υπήρχε παρά ένα μέσο να διακηρύξουν τ' όνομά του, καθώς και την παρουσία του: οι τρεις στήλες Φωτός!

Ο ΘΕΟΣ

I. – Ένα πράγμα ολόκληρο δεν θα ήταν ποτέ πλήρες σε ένα μέρος του ίδιου του εαυτού.

II. – Ένα μέρος ενός πράγματος δεν μπορεί ν' αποτελέσει το όλον αυτού του πράγματος.

III. – Το Άπειρο δεν θα μπορούσε να περιοριστεί.

IV. – Το περιορισμένο δεν μπορεί ν' αποτελέσει το άπειρο.

V. – Δεν υπάρχει παρά ένα μόνον Άπειρο.

VI. – Τίποτα δεν μπορεί να υπάρξει έξω από το Άπειρο και τίποτα δεν είναι πιο μεγάλο απ' το Άπειρο.

VII. – Ο δημιουργός Θεός που δημιούργησε το Άπειρο δεν μπορεί να μετρηθεί.

VIII. – Ο Θεός δεν μπορεί να είναι μικρότερος από το Άπειρο.

Έκδηλως, τίποτα δεν μπορεί να είναι πιο μεγάλο από το Άπειρο, ο ίδιος ο Θεός είναι το Άπειρο.

IX. – Ο Θεός (ο εκδηλωμένος) είναι, λοιπόν, το Σύμπαν, το ΠΑΝ.

X. – Κάθε τι που υπάρχει ή υπήρξε προέρχεται από τον Θεό και θα επιστρέψει στον Θεό.

XI. – Τίποτα δεν χάνεται. Όλη η ύλη προέρχεται από τον Θεό και αφού διαλυθεί, όλα τα πράγματα θα πρέπει να επιστρέψουν στον Θεό.

XII. – Τα πάντα εκπορεύονται από τον Θεό.

XIII. – Ο Θεός υπάρχει στα πάντα.

XIV. – Τα πάντα εμπεριέχονται στον Θεό.

Ν' αγαπιόμαστε σαν να ήμασταν τα μέλη του ίδιου σώματος:
του ΘΕΟΥ.

Και σαν τα παιδιά του ίδιου πατέρα: του ΘΕΟΥ.

Ν' αγαπάμε όλα τα έργα του ΘΕΟΥ και νάμαστε προσε-
κτικοί στο να τα διατηρούμε...

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Σ' ό,τι αφορά το Άπειρο, και σ' ό,τι έχει σχέση με το Θεό,
τον Ακατάληπτο, δεν θα μπορούσε να υπάρξει συμπέρασμα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

Πολύ σωστά, ο Μ. Σαβορέ έκανε αυτή την παρατήρηση. (Γλωσσολογία και Ψυχολογία, Οκτ. 1930). «Η καθαρή Κελτική παράδοση ξεχωρίζει με προσοχή την Ουσία και την Υπόσταση και μέσα στα ίδια τα πλάσματα, το κεφάλαιο της προσωπικότητάς τους ή της ατομικότητάς τους (θα μπορούσαμε να πούμε όπως ο αββάς Αλτά, η αδιαίρετη τριαδικότητά τους) εκφράζεται πολύ καθαρά με τον όρο Αουέν. Η γερμανική φιλοσοφία, αντίθετα, είναι η φιλοσοφία της φυσιοκρατίας, με τάσεις νατουραλιστικές και πανθειστικές, συγχέοντας, όπως οι περισσότερες ανατολικές φιλοσοφίες, το απόλυτο Ον με την Παγκόσμια Φύση, τα Νερά με την ζωογόνο Πνοή».

Τριάδες: – Ο αριθμός τρία κυριαρχεί σ' όλο τον Κελτικό συμβολισμό, λέει ο Έντμοντ Μπέιλυ (Ο μύθος του διαμαντιού). Ο Διογένης ο Λαέρτιος τον 2ο αιώνα παρατηρούσε ήδη ότι στους Δρυίδες άρεσε να χρησιμοποιούν το τριαδικό στα θρησκευτικά ή ηθικά αποφθέγματα τους και δίνει ένα παράδειγμα.

Ο Αδόλφος Πικτέ (Μυστήρια των Βάρδων) αναγκάζεται να εξηγήσει πώς η Δρυϊδική διδασκαλία μπόρεσε να περάσει μέσα απ' τους αιώνες:

«Οι βαρδικές συντεχνίες, λέει, που διατηρήθηκαν στη χώρα των Γαλατών, δια μέσου των διαδοχικών επιδρομών των Ρωμαίων, των Αγγλο-Σαξόνων, των Άγγλων κάτω από ένα είδος ελευθερο-τεκτονισμού, διατήρησαν με την γνωστή κελτική επιμονή, τα υπολείμματα των παραδόσεων των παλαιών εθνικών δοξασιών, και οι Τριάδες που έχουμε είναι ασφαλώς η τελευταία έκφραση. Από τον 10ο αιώνα, λέει από την πλευρά του ο Έντμοντ Μπέιλυ, οι Μύστες αποφάσισαν να εμπιστευτούν σε γραπτά κείμενα ένα μεγάλο μέρος των διδασκαλιών. Με

μυστικότητα δε, συλλογές περνούσαν από χέρι σε χέρι, και μία απ' αυτές που διαμορώθηκε από τον Λυβελίν Σάϊον, βάρδο του Ιδου αιώνα, κατέληξε στην κατοχή του Έντουαρντς Γουϊλιαμς (Τόλο Μαργκανούγκ) που έδωσε ένα απόσπασμα στα Λυρικά του Ποιήματα, που εμφανίστηκαν το 1794.

Αννούν: – Αυτό που είναι απύθμενο, η Άβυσσος. Είναι το πίσω μέρος του Κεουγκάντ, το Τόχου-μπόχου της Βίβλου, το Χάος του Ησιόδου.

Αμπρέντ: – Κατά τον Έντμοντ Μπέϊλλυ οι δοξασίες των Δρυϊδών που βεβαιώνουν την αιωνιότητα της ύλης, δεν θα μπορούσαν να δουν την εξαφάνιση του Αμπρέντ, παρά ως την πραγματοποίηση μιας κατάκτησης, σε μια δεδομένη στιγμή, απο τις ψυχές που προχωρούν στον δρόμο της παγκόσμιας προόδου.

Αουέν: – Αυτός ο όρος έρχεται σ' αντιπαράθεση με το Αουβέλ, που σημαίνει πνοή. Από το Αουέν προέρχεται η Έμπνευση.

Κεουγκάντ: – Από το γαλατικό Κεου, κοίλος, άδειος και καντ, κύκλος. Είναι το Παραμπράχμα της Βενεντάτα, το Αιν-σόφ της Καμπαλά.

Κυθρώλ: - Σημείο ζωής μέσα στο Κυθρώλ, λέει η Βάρδα, είναι κάτι το αναγκαίο, είναι το σκότος, χωρίς ζωή, χωρίς διάκριση ύπαρξης ή προσωπικότητα. Δεν είναι παρόιθα θάνατος και εκμηδένιση.

Υπάρχουν δύο πράγματα αναγκαία, που πρέπει να γνωρίζουμε: Η Ζωή και ο Θάνατος, το Καλό και το Κακό, ο Θεός και το Κυθρώλ, που είναι η νύκτα της νύκτας και της αδυναμίας.

Και δεν μπορεί να υπάρξουν άλλες πρωταρχικές ουσίες παρά μόνον ο Θεός και το Κυθρώλ.

Γκουενβέντ: – Απο το Γκουέν (στα γαλατικά λευκό) και το μυντ, κόσμος. Ο Έντμοντ Μπέϊλλυ παραλληλίζει το Γκουενβέντ με το βουδδιστικό Παρανιρβάνα. Γιατί ο εσωτερικός βουδδισμός απορρίπτει, λέει, την τελική εκμηδένιση μέσα στο Όλο. Βεβαιώνει αντίθετα, την πλήρη εμμονή στην ατομικότητα και τη συνείδηση. Είναι όμως βέβαιο αυτό;

Χιου-Γκαντάρν – Είναι, λέει ο Μπέϊλλυ, ο σύζυγος της Καριντουέν, της Φύσης, είναι το ενσαρκωμένο Πνεύμα Γκουϊγιόν. Το όνομά του σημαίνει: ο Ισχυρός.

Καριντουέν – Είναι η Μεγάλη Θεά, η πρωταρχική Ύλη.

Τα πανάρχαια Μυστήρια των Δρυϊδών χάνονται μέσα στην απόμακρη προΐστορία της Ευρώπης. Ένα σημαντικό μέρος από την βαθειά διδασκαλία τους, που έχει πολλά κοινά με την Πυθαγόρειο φιλοσοφία, και που διετηρείτο με την αυστηρή προφορική παράδοση, διασώθηκε στον νεότερο κόσμο κυρίως μέσω των Βάρδων και των Τροβαδούρων του Μεσαίωνα.

Το βιβλίο αυτό, γραμμένο από ένα φημισμένο μελετητή του Δρυϊδισμού και συνοδευόμενο από έναν πολύ χρήσιμο πρόλογο, μας προσφέρει τη γνωριμία με ένα από τα σπουδαιότερα και αρχαιότερα ρεύματα της εσωτερικής και μνητικής παραδόσεως.

Το όνομα του Θεού • Οι Μυστικοθεολογικές Τριάδες • Επιλογές από την Βάρδα • Το κλειδί του Μυστηρίου της Ζωής • Το Αίνιγμα της Σφίγγας • Ανάμνηση προηγούμενων βίων • Συγγένεια σωμάτων και πνευμάτων • Το Καλό και το Κακό • Διπλή κατάληψη και διχασμός του ανθρώπου • Διάλογος Διδασκάλου και Μαθητή • Ομοιότητες μεταξύ των Φυλών • Ο δεσμός ανθρώπου και ζώου • Αιθέρας ή πνευματική θάλασσα • Οι τρεις κύκλοι υπάρξεως κατά τον αρχαίο Δρυϊδισμό • Η εικόνα του Θεού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ